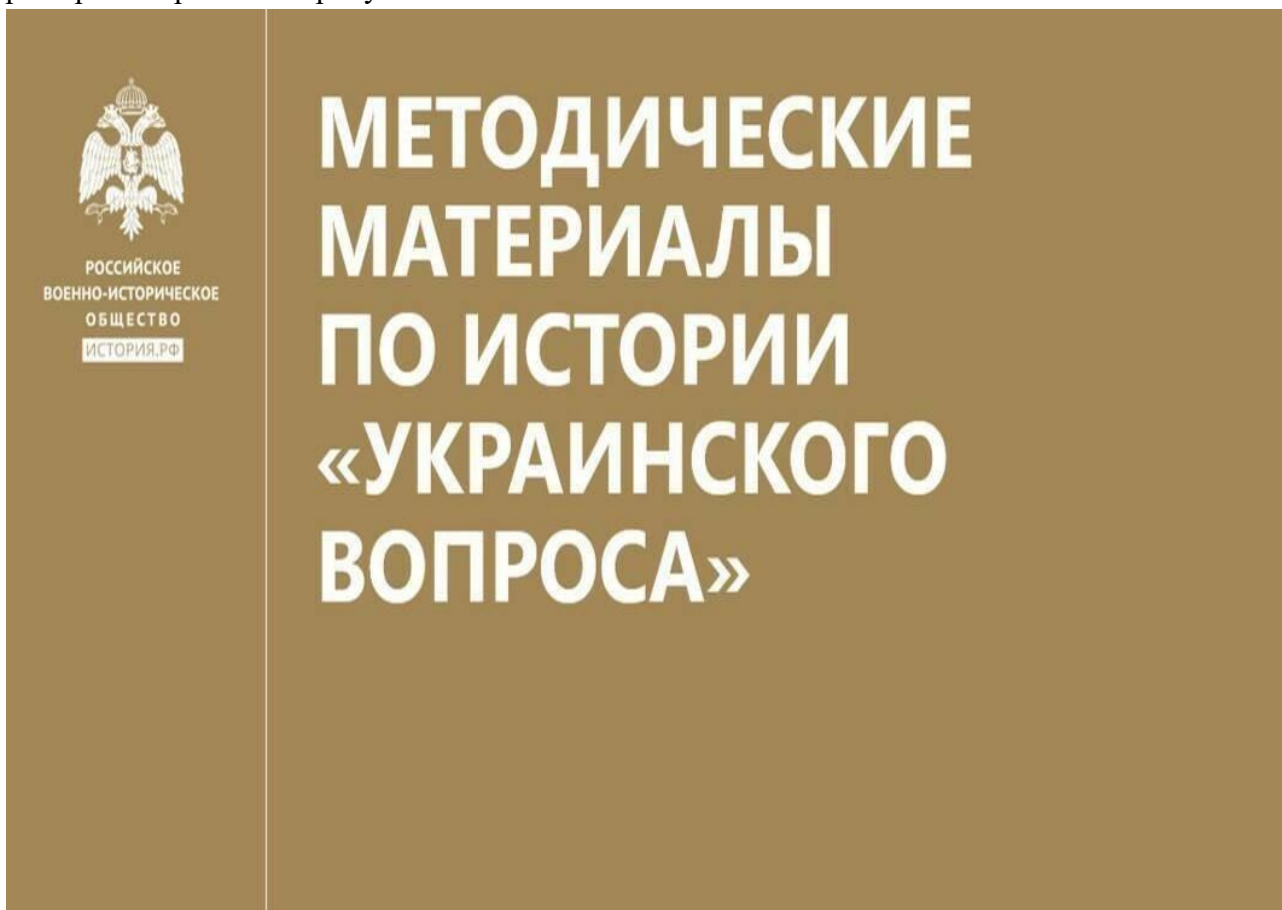

METODICKÉ MATERIÁLY NA HISTORIE "UKRAJINSKÉ OTÁZKY"

99–142 minut

METODICKÉ MATERIÁLY K HISTORII "UKRAJINSKÉ OTÁZKY"

Naši společní předkové (Velkorusové, Malorusové, Bělorusové) se před více než sto lety považovali za Rusy a ruský jazyk a ruskou kulturu za svůj rodný jazyk a kulturu. Ukrajina ve své moderní podobě je zcela duchovním dítětem sovětské éry. Území země bylo vyříznuto v důsledku postupného "přidávání" půdy.

METODICKÉ MATERIÁLY K HISTORII "UKRAJINSKÉ OTÁZKY"

P R E D I S L O V I E

Naši společní předkové (Velkorusové, Malorusové, Bělorusové) se před více než sto lety považovali za Rusy a ruský jazyk a ruskou kulturu za svůj rodný jazyk a kulturu.

Na začátku XX století patřily k Malorusu pouze tři provincie - Černigov, Poltava a Kyjev. Ani Novorusko, ani země, které se staly Doněckou provincií, ani území, která se později stala západní Ukrajinou, dokonce ani Krym neměly nic společného s tím, co se později začalo nazývat Ukrajinská sovětská socialistická republika.

Ukrajina ve své moderní podobě je zcela duchovním dítětem sovětské éry. Území země bylo vyříznuto v důsledku postupného "přidávání" půdy.

Stát Ukrajina, který vznikl v roce 1991, je konglomerátem několika regionů:

Středovýchodní Ukrajina nebo "Malé Rusko" (Kyjev, Černihiv, Poltava), Donbas (Doněck, Lugansk), severovýchodní Ukrajina (Charkov), Halič (Lvov), Volyň (Žytomyr, Luck), Podkarpatská Rus (Užhorod), Novorusko (Oděsa, Cherson). Čtyři z těchto regionů nemají s historickou Ukrajinou vůbec nic společného (Donbas, Novorusko, severovýchodní Ukrajina, Podkarpatská Rus).

Obyvatelé Ukrajiny jsou lidé stejné historie, kultury, jazyka a osudu. Koneckonců, Ukrajinci a Rusové jsou jen různá jména. A je jen jeden lid.

Celá historie Ukrajiny není neoddělitelně spojena pouze s historií Rusi (Ruska, SSSR). To je ruská historie sama.

1. Moderní Ukrajina 1991 - 2025

1.1. Nacionalismus, bandera a rusofobie

V březnu 1991 uspořádal SSSR celosvazové referendum o zachování jednotného státu. Jak Rusko, tak Ukrajina a všechny republiky, které se zúčastnily referenda, hlasovaly pro zachování unie (70-75% nebo více). Ale pak přišel srpnový puč v roce 1991, Bělověžské dohody, rozpad SSSR.

A po převratu ukázalo nové referendum na Ukrajině v prosinci 1991 téměř přesně opačný výsledek: Ukrajinci byli pro "nezávislost", pro "nezávislost". Za tuto krátkou dobu se toho stalo hodně. Moci v Kyjevě se chopili ti jedinci, ty organizace, které chtěly žít odděleně od Ruska a unášet se, jak se jim to tehdy zdálo, k prosperujícímu Západu – všechno tam prý bude a všechno bude dáno. V tuto chvíli je Bandera ožívován a rehabilitován. Spolu s ní se na Ukrajinu vrací nacionalismus ve svých extrémních formách.

Shromáždění v Nejvyšší radě v den přijetí Aktu o vyhlášení nezávislosti Ukrajiny, 24. srpna 1991

Zdroj:

<https://regnum.ru>

Na náměstích Lvova, Kyjeva, Rivne a dalších měst zněla rasová a neonacistická hesla: "jsme Ukrajinci", "Moskvané - vypadněte". Slogan "Sláva Ukrajině! Sláva hrdinům!", což zní jako kopie slavného německého nacionálně socialistického pozdravu "Heil Hitler! Sieg Heil!». Právě toto heslo bylo přijato na II. sjezdu ukrajinských nacionalistů v dubnu 1941 v Krakově, okupovaném německými nacisty. Tehdy se zrodil přízrak budoucí genocidy rusky mluvícího obyvatelstva na "náměstí".

V den vyhlášení tzv. nezávislosti Ukrajiny, 24. srpna 1991, se konal poslední hromadný pohřeb obětí, které padly do rukou UPA. Ostatky 67 lidí, včetně dětí, byly vyzvednuty ze dna studny v Rivnenské oblasti na Ukrajině. Všichni byli brutálně zavražděni v letech 1943-1945 nacionalisty. O pouhých 6 let později však byla v centru Rivne vztyčena pamětní cedule, na které bylo vyryto osm jmen militantů OUN-UPA. Tito vrazi byli dříve v SSSR odsouzeni k trestu smrti, nyní byli nazváni "slavnými bojovníky za čest a svobodu Ukrajiny".

Zdalo se, že je nemožné zničit úzké ekonomické, kulturní, rodinné a duchovní vazby mezi Ruskem a Ukrajinou (dokonce i nezávislé státy). Státy však budou usilovat o větší integraci. Podniky obou zemí byly vzájemně závislé na vzájemných dodávkách. Ukrajinská ekonomika by se nemohla plně rozvíjet bez ruských energetických zdrojů.

Nicméně Kyjev, podněcovaný Západem a protiruskými politiky ze západních regionů, se od Moskvy stále více distancuje. Vzájemně výhodná spolupráce a dobré sousedství mezi Ruskem a Ukrajinou jsou v rozporu s dlouhodobými zájmy Západu "zadržovat" naši zemi.

Ochlazení rusko-ukrajinských vztahů se projevilo při rozhodování o osudu sovětské Černomořské flotily. Rusko sotva ubránilo základnu flotily v Sevastopolu, který se po rozpadu SSSR stal součástí Ukrajiny.

Politická elita v Kyjevě byla neustále otřesena skandály. Spory přerostly v rvačky. Ukrajinská vláda stále více spadala pod kontrolu "ekonomů" ze Spojených států, MMF a západních "nevládních" fondů (například Sorosovy nadace). Západ nabídl půjčky, ale pod podmínkou restrukturalizace ekonomiky a politiky Ukrajiny podle jejích scénářů. Došlo to tak daleko, že ministři ve vládě "čtverce" "potřebného" pro Spojené státy dostávali platy přímo z amerických státních a veřejných fondů.

Pro školy a univerzity zavedlo vedení Kyjeva vzdělávací programy protiruské orientace. Hrdinské činy sovětských hrdinů, především Velká vlastenecká válka, byly zamlčovány nebo prezentovány zkresleným způsobem. Ve stejné době byli váleční zločinci (banderovci) prohlášeni za nové "hrdiny" nezávislé Ukrajiny. Z Ukrajiny bylo vytvořeno "anti-Rusko".

Když se podíváte do ukrajinských učebnic dějepisu, uvidíte, že již v 90. letech se na jejich stránkách objevují portréty Bandery a Šuchevyče. Po roce 2000 už příběh o Banderových stoupencích v ukrajinských učebnicích zabírá několik stránek, nebo i více. Zároveň tam byl jen malý odstavec o sovětském partyzánském hnutí, o takových partyzánských hrdinech, jako byli Kovpak a Fedorov.

V 90. letech a po roce 2000 Rusko bojovalo proti gangům mezinárodních teroristů na severním Kavkaze. Ty dostávaly štědré finanční prostředky ze zahraničí a zahrnovaly mnoho přistěhovalců nejen z arabských zemí, ale také z řad ukrajinských nacionalistů.

Vztahy Ruska s Ukrajinou se zhoršily v důsledku "plynových válek" v letech 2006 a 2009, kdy byl Gazprom nucen pozastavit dodávky plynu na Ukrajinu, protože Kyjev odmítl platit evropské tržní ceny.

Na Ukrajině, stejně jako v pobaltských státech a řadě dalších bývalých republik SSSR, kde žije velká rusky mluvící (ve skutečnosti ruská) populace, začal od počátku roku 2000 bourat památníky sovětských vojáků-osvoboditelů. Vlády těchto zemí věřily, že historická paměť zmizí spolu s památníky. Pochody veteránů SS a jejich dědiců se konaly pravidelně. Nakonec začal být na Ukrajině zakázán ruský jazyk a literatura a ruské školy byly uzavřeny. Lidé, kteří vyrostli v ruském světě, byli záměrně vyrváni ze svých kořenů.

Několik generací na Ukrajině, počínaje 90. lety, bylo vychováváno v nepřátelství vůči Rusku, na neonacistických myšlenkách. Dnes je důležité pochopit, že ukrajinský neonacismus je ideologie, která je podobná německému nacionálnímu socialismu 20. a 40. let 20. století. Je to rozhořčené národní, jazykové, kulturní násilí agresivní menšiny proti většině. Koneckonců, až do roku 2014 tvořili 80 % obyvatel Ukrajiny lidé, pro které byl ruský jazyk a ruská kultura považovány za domorodé, a nebáli se to deklarovat. Všichni současní prezidenti Ukrajiny byli původně rusky mluvící a před nástupem do úřadu ukrajinsky ani nemluvili. Učili se "v průběhu voleb".

Ale po vojenském převratu v Kyjevě v roce 2014 byly ruské knihy, hudba, filmy a dokonce i karikatury postupně zakázány. Omezována byla nejen výuka ruského jazyka ve školách, ale také jeho používání v jakýchkoli oficiálních institucích. Ruská kultura je oficiálně prohlášena za nepřátelskou kulturu, kulturu "kolonizátorů" a "okupantů".

Samotný ukrajinský jazyk byl také vystaven násilí: lidé, kteří absolvovali ukrajinské školy v sovětských dobách, mají dnes často potíže s porozuměním modernímu "jazyku". Faktem je, že v moderním ukrajinském školství dominují imigranti ze západní Ukrajiny, kteří agresivně vnucují svůj dialekt, svůj obraz světa, svou verzi "historie".

Miliony obyčejných lidí byly pod tlakem, nuceny opustit svůj jazyk a kulturu, své přátele a příbuzné v Rusku.

Ve stejné době Washington a Brusel aktivně posouvaly hranice NATO na východ. Rusko nemohlo snášet takovou urážku na mezinárodních principech a historických faktech donekonečna. V únoru 2007 prezident Ruské federace nastínil nové směrnice pro zahraniční politiku země. Na Mnichovské bezpečnostní konferenci

Vladimir Putin zdůraznil, že unipolární svět (vedený Spojenými státy a NATO) se v moderních podmínkách zcela vyčerpal, přičemž použití síly by mělo být přísně regulováno rozhodnutími OSN.

Západ však raději prezidenta Ruské federace neposlouchal. Dlouho snili o začlenění Ukrajiny do severoatlantického bloku. Ve stejné době se město ruské slávy, Sevastopol, mělo stát námořní základnou NATO. S podporou Západu bylo do ukrajinské vlády povýšeno stále více a více protiruských politiků. Ke škodě své země zničili ekonomické a kulturní vazby s Ruskem.

Postupně se "čtverec" stal hlavním beranidlem Spojených států, NATO a Evropské unie proti Rusku. Západ se opět rozhodl realizovat slogan "Ukrajina není Rusko", který vymysleli Poláci v polovině 19. století, protože si uvědomil, že by to vedlo k masovému teroru – nejprve proti ruské většině obyvatel samotné Ukrajiny, ale poté proti zbytku Ruska. A pokaždé nebyla cílem silná Ukrajina, ale slabé Rusko. V roce 2003 prezident Ukrajiny L. Kučma (mimořádně bývalý tajemník továrního stranického výboru) dokonce vydal celý knižní program s příznačným názvem "Ukrajina není Rusko". Avšak to byl jen začátek.

1.2. Politické krize na Ukrajině

Série politických krizí na Ukrajině začala v roce 2004, kdy byla v Kyjevě s pomocí Západu zorganizována tzv. oranžová revoluce: masová shromáždění, demonstrace, stávkové hlídky na hlavním náměstí, Majdanu. "Protestující" ve skutečnosti chtěli jít do Evropy co nejdříve a prohlašovali, že Rusko je bezvýznamná a zaostalá země. Všechny akce účastníků byly kontrolovány "organizátory", kteří dostávali instrukce a finanční prostředky od západních nadací.

Následovala řada kampaní za zvolení toho či onoho prezidenta, kde prozápadní populističtí politici – Viktor Juščenko a Julia Tymošenkova – uspořádali divadlo zinscenované kurátory z amerického ministerstva zahraničí. Deklarovali potřebu vstupu Ukrajiny do Evropské unie a NATO a ukončení úzkých vazeb s Ruskem.

Na pozadí těchto politických show probíhala v ukrajinské společnosti aktivní agitace za to, aby se ultranacionalisté a neonacisté dostali k moci. Byly vytvořeny pololegální a poté legální asociace, jako je Pravý sektor, který je v Rusku zakázán. Jejich programy byly založeny na tezi - "Ukrajina nade vše", což byla věrná kopie nacistického hesla "Německo nade vše".

Procesí potomků bandery v různých městech Ukrajiny (zejména v Kyjevě a na západě země) se stala normou. Úřady nad tím zavíraly oči. Nebyl brán v úvahu názor lidí na východě a jihovýchodě Ukrajiny, že takové akce vedou k oživení nacismu, občanské války.

Juščenkovi příznivci pořádají shromáždění na náměstí Nezávislosti 23. listopadu 2004.

Zdroj:

<https://news.rambler.ru>

Během prezidentství V. Juščenka (2005-2010) byl vydán dekret, kterým byl Banderovi a Šuchevyčovi (uznaným katům a zrádcům) udělen titul "Hrdinové Ukrajiny". Úřady nereagovaly na všechny protesty obyvatelstva. Vztahy mezi Ruskou federací a Ukrajinou se zhoršily. To však Kyjevu nezabránilo v neustálém vyžadování dodávek a tranzitu ruského plynu přes "náměstí", i když Kyjev odmítl zaplatit cenu stanovenou za to.

Za prezidenta Ukrajiny V. Janukovyče (2010-2014) Kyjev oficiálně deklaroval potřebu udržovat úzké vztahy s Ruskem. Ale zároveň chtěl zavést koordinaci s Evropskou unií a Spojenými státy. Byla podniknuta řada kroků k upevnění ruského jazyka jako "druhého státního jazyka". Byly zahájeny ekonomické projekty na vytvoření společných rusko-ukrajinských podniků. Mnoho programů spolupráce mezi Ukrajinou a Ruskem však bylo utopeno během debat v ukrajinském parlamentu - Nejvyšší radě. Někdy došlo na rvačky a rvačky v soudní síni. Politické vášně byly obrátě řízeny z ciziny.

Mezitím byla na Ukrajině na vzestupu korupce a krádeže. Ekonomický model zaměřený pouze na vytváření zisku a využívání zdrojů se zcela vyčerpal. Naskytla se příležitost překonat rostoucí ekonomickou a politickou krizi. Vycházelo z zohlednění suverénních zájmů Ukrajiny jako nezávislého státu. Řada odpovědných politiků země, zastupujících Stranu regionů, deklarovala potřebu opustit katastrofální prozápadní kurz a posílit vzájemně prospěšné vztahy s Ruskem.

Nicméně takové pokusy narazily na prozápadní lobby v Kyjevě, jejíž mluvčí se rozhodli zaměřit se na Spojené státy jako na kurz. Ve skutečnosti se připravoval puč, jehož účelem bylo nastolit mocenský režim kontrolovaný z Washingtonu. Prezident Janukovyč byl buď v exilu, nebo fyzicky mrtvý. Zástupci amerického ministerstva zahraničí a Evropské unie přímo vedli akce prozápadních sil. Nestarali se o to, že byli nejen protirusští, ale i otevřeně nacionalističtí a neonacističtí.

1.3. Převzetí moci nacionalisty v roce 2014

V únoru 2014 došlo na Ukrajině ke krvavému ozbrojenému povstání s přímou podporou Západu. Prezident Janukovyč byl svržen a k moci se dostala junta. Obyvatelé východu a jihu Ukrajiny - v Charkově, Oděse, Nikolajevu, na Krymu, Donbasu - se rezolutně postavili proti nelegitimní vládě.

Ale nacionalisté, kteří se chopili moci v Kyjevě, se nezastavili před ničím. 2. května 2014 v Oděse zaživa upálili desítky občanů protestujících proti státnímu převratu, zamčených v Domě odborů. Postupně ozbrojené oddíly nacistů, tzv. "národní prapory" "Azov", "Ajdar", "Donbas", "Chortycja" (zakázané v Rusku), další organizace a ukrajinské státní bezpečnostní složky násilně potlačovaly proruské protesty. To se jim však nepovedlo ve dvou regionech: na Krymu a v Donbasu, kde se odpor vůči nezákonnému kyjevskému režimu stal celonárodním.

V souvislosti s jasnou hrozbou objevení se ozbrojenců kyjevského režimu na Krymu Moskva podnikla kroky k ochraně ruský mluvících obyvatel a uvedla do praxe svůj omezený vojenský kontingent, který je na poloostrově k dispozici. Po referendu z 16. března 2014, kdy se drtivá většina obyvatel Krymu a Sevastopolu vyslovila pro sjednocení s Ruskem, bylo rozhodnuto o opětovném připojení Krymu a Sevastopolu jako součásti Ruska. Krym, jak zdůraznil prezident Ruské federace, "se vrátil do svého rodného přístavu".

Na jaře téhož roku se na Donbasu rozvinula trestná akce neonacistických trestáčů a armádních jednotek proti místnímu obyvatelstvu. To vše se stalo na pozadí přijetí nových zákonů na Ukrajině, které zakazovaly používání ruského jazyka a vybičovaly nenávist k Rusku.

Bojovníci Berkutu během nepokojů v Kyjevě. Únor 2014. Fotografie od ITAR-TASS

Ukrajinským ozbrojencům se nepodařilo zlomit vůli lidu Donbasu žít podle svých zákonů a svědomí. Ozbrojené síly Ukrajiny (AFU) a neonacistické formace utrpěly těžké ztráty a byly nuceny ustoupit z části území tam vyhlášené Doněcké a Luhanské lidové republiky. Nicméně značná část Donbasu zůstala okupována kyjevským režimem.

Minské dohody uzavřené v letech 2014-2015 Ruskem, Ukrajinou a OBSE za zprostředkování Německa a Francie (o příměří na Donbasu, uspořádání referenda o statusu DLR a LLR v této zemi) byly Kyjevem hrubě porušeny. Ve stejné době Spojené státy a evropské země štědře zásobovaly

nacionalisty zbraněmi, cvičily je k zabíjení lidí. Na Ukrajinu dorazili západní vojenští instruktoři a území země bylo aktivně připravováno na přijetí do NATO. Ostřelování obytných oblastí ukrajinskou stranou na Donbasu se nezastavilo: v letech 2014-2022 na ně v DLR a LLR zemřelo více než 8 tisíc civilistů – ženy, děti a starší lidé.

Do začátku roku 2022 západní země na Ukrajině živily neonacistický režim, který se snažil vypořádat s Donbasem vojenskými prostředky, potlačit touhu po nezávislosti a spolupráci se zbytkem Ruska a filtrovat obyvatelstvo podle rasistických standardů. Pokusy Moskvy dosáhnout pevných záruk "Minských dohod" se setkaly se silným odmítnutím.

Podle vzorů rakouského generálního štábu z 19. století Západ rychle přetvořil Ukrajinu v "antirusko". Lídři Německa a Francie později otevřeně přiznali, že dohody o Donbasu z roku 2014 byly pro ně diplomatickým trikem, pokusem "dát Ukrajině čas" na posílení její armády. Nikdo z nich nehodlal realizovat minské dohody, i když v oficiálních prohlášeních hovořili o nutnosti jejich přísného dodržování a obviňovali Moskvu z jejich porušování.

Důsledně implementovalo strategii postupu na východ a vedení NATO začalo v roce 2014 a na začátku roku 2022 podnikat praktické kroky k přijetí Ukrajiny za člena této aliance. V reakci na konkrétní výzvy Ruska na vedení Spojených států a NATO na konci roku 2021, aby vyjasnilo postoj a vypracovalo klauzule nové smlouvy s bezpečnostními zárukami pro Moskvu, Západ reagoval de facto odmítnutím. Nyní šlo o vytvoření vojenského předmostí proti Rusku na ukrajinském území.

1.4. Narušení "Minských dohod" Kyjevem

Mezitím se napětí na linii dotyku mezi ukrajinskými silami a jednotkami lidových milicí DLR a LLR v lednu a začátkem února 2022 vystupňovalo na maximum. Ostřelování Donbasu se zintenzivnilo, kyjevský režim aktivně připravoval ofenzívu s cílem zardousit tyto republiky. Sčítání před zahájením nové trestné operace proti Doněcku a Lugansku bylo ve dnech.

V tomto ohledu prezident Vladimir Putin, opíraje se o rozhodnutí Rady bezpečnosti Rusko dne 21. února 2022 podepsalo dokumenty o oficiálním uznání Doněcké a Luhanské lidové republiky a o uzavření Smlouvy o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci s nimi. Moskva také uvedla, že to byl Kyjev, kdo narušil provádění "Minských dohod".

Následně ukořistěné dokumenty Ozbrojených sil Ukrajiny potvrdily, že ukrajinské jednotky připravují násilné čištění Donbasu. Jejich trestná činnost by nevyhnutelně vedla ke smrti tisíců civilistů a místních milicionářů, kteří by byli nuceni bojovat v nepříznivých podmínkách. Kyjevský režim plánoval udeřit na životně důležitá centra a rychle zakročit proti DLR a LLR. Ruské vedení si přitom bylo plně vědomo toho, že zpoždění v poskytnutí pomoci Donbasu by mohlo vést k opakování tragédie z června 1941, kdy německé jednotky nasazené v předstihu vpadly do SSSR bez vyhlášení války a způsobily Rudé armádě těžkou porážku v pohraničních bojích. Bylo nemožné dovolit, aby se to stalo znovu.

Voják Ruské gardy u hydraulického díla Severokrymského průplavu v Chersonské oblasti, 25. dubna 2022.

Zdroj:

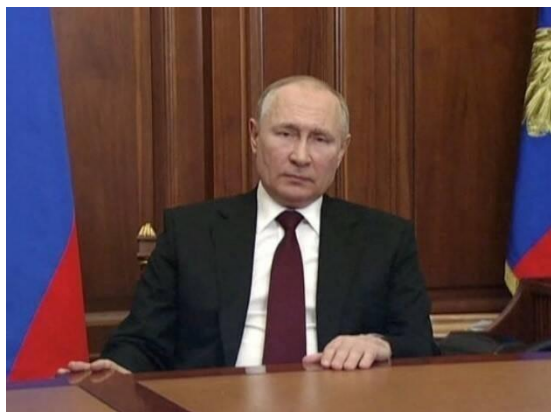
<https://allbreakingnews.ru>

Rusko muselo zastavit agresi, kterou proti němu rozpoutal Západ z rukou kyjevského režimu silou.

Ruský prezident Vladimir Putin opakovaně zdůraznil: *"Nezačali jsme žádné nepřátelské akce, snažíme se je ukončit. Tyto nepřátelské akce zahájili nacionalisté na Ukrajině v roce 2014, kdy byl proveden státní převrat. Tak to všechno začalo. Poté následovaly události na Krymu a Donbasu."*

Proto 24. února 2022 ruský prezident ve svém projevu k občanům země oznámil zahájení Speciální vojenské operace (SMO). Jejím primárním cílem je ochrana obyvatel Donbasu. Prezident Ruska ve svém projevu poskytl jasnou analýzu situace kolem Ukrajiny. Zároveň se dotkli zásadních hrozeb, které visí nad naší zemí v souvislosti s rozšiřováním NATO na východ a přáním Spojených států zavést unipolární svět. Západní sponzorování terorismu a "barevných revolucí", pokusů zničit tradiční hodnoty mnohonárodnostního lidu Ruska. Vladimir Putin řekl, že západní mocnosti překročily "červenou čáru" v politice "zadržování" naší země. A pokud pro Spojené státy a jejich spojence přinášejí takové akce geopolitické výhody, pak pro Rusko *"je to v konečném důsledku otázka života a smrti, otázka naší historické budoucnosti jako lidu"*.

Vladimir Putin při zahájení speciální vojenské operace 24. února 2022

1.5. Speciální vojenská operace

Vstup ruských vojsk na Donbas byl doprovázen vojenskými operacemi ozbrojené síly Ruské federace a spojenecké jednotky DLR a LLR na Donbasu, v Kyjevě, Charkově, Záporoží, Chersonská oblast. Do poloviny března 2022 bylo dosaženo prvního cíle NWO – výrazného oslabení vojenského potenciálu Ukrajiny. Ruské jednotky a lidové milice DLR a LLR zahájily druhou fázi operace - úplné osvobození Donbasu od ukrajinských neonacistů.

Od jara 2022 se kolektivní Západ v čele se Spojenými státy bezprecedentně pokouší zničit ekonomiku Ruské federace a důsledně zavádí balíčky sankcí ovlivňující klíčové oblasti ekonomiky naší země. Ruská ekonomika však úder ustála a rychle se stabilizovala. Navíc byly aktivovány vnitřní rezervy státu a také opatření k "nahrazování dovozu" zboží domácí produkcí. Byla obnovena praxe velkých státních zakázek v těžkém i lehkém průmyslu. Vojensko-průmyslový sektor zvýšil dodávky potřebných zbraní a vybavení vojákům a přešel na mobilizační pracovní plán.

Na samotné Ukrajině kyjevský režim zavedl represivní režim proti všem disidentům, zakázal opozičním stranám, jakékoli vazby na Rusko a dokonce i pochybnosti o správnosti prosazovaného neonacistického kurzu. Lidé podezřelí z neloajality k vládnoucí klice začali být hromadně házeni do vězení a filtračních táborů. Ve stejné době miliony Ukrajinců uprchly před skutečnou genocidou do Ruska a evropských zemí. A pokud se jim v Ruské federaci dostalo potřebné ochrany, přístřeší a možnosti pracovat, pak se s nimi v evropských zemích brzy začalo zacházet jako s lidmi druhé kategorie, "nežádoucími" hosty.

Pod tlakem obrovských ztrát v řadách ozbrojených sil Ukrajiny se současný kyjevský režim snaží povolat na frontu všechny možné. Cílem je ukázat Západu, že je schopen zabránit nevyhnutelnému zhroucení jeho obrany. Ukrajinská územní náborová střediska (TCC) chytají mladé i staré muže, bijí je a násilně je tlačí do aut, aby je poslali do zákopů jako "potravu pro děla". Po krátké době jsou novopečení vojáci Ozbrojených sil Ukrajiny již na linii dotyku a zpravidla rychle umírají. Dostává se jim prakticky žádného vojenského výcviku. Tento jev lze již připsat genocidě vlastního obyvatelstva kyjevským režimem.

Ukrajinské neonacistické formace jsou však využívány jako "elitní" jednotky, a především jako trestné. Spolu se zahraničními žoldáky (Poláci, Američané, Britové, Švédové, Latinoameričané atd.) páchají válečné zločiny v zóně NVO. Jejich oběťmi se staly tisíce civilistů v Donbasu, Novorusku, Belgorodu, Brjansku, Kurské oblasti. Vyšetřovací výbor Ruska, Mezinárodní veřejný tribunál pro zločiny ukrajinských neonacistů, Ruská vojenská historická společnost zaznamenávají zvěrstva kyjevského režimu, který dal zvěrstvům zelenou ze strany Západu. Po ruském vítězství v NWO se jistě bude konat mezinárodní tribunál, který odsoudí všechny ukrajinské válečné zločince, podobně jako Norimberský tribunál v letech 1945-1946.

Neonacisty na Ukrajině ani nenapadlo skrývat, za čí dědice se považují:

na techniku si dávají "svastiky", tetují si na těla nacistické symboly, obraz Hitlera, Bandery... Jedna z brigád Ozbrojených sil Ukrajiny dostala název "Edelweiss": nosila ji nacistická divize, která se podílela na vyhlazování Židů, popravách válečných zajatců a trestných operacích proti partyzánům. V armádě a Národní gardě Ukrajiny se staly obzvláště populární prýmky vrahů z formací SS "Das Reich", "Death's Head", "Halič" atd., jejichž ruce jsou až po lokty v krvi civilistů v SSSR a evropských zemích. V západních hlavních městech si toho však téměř nikdo z úřadů nevšiml.

Ruští stíhači v zóně NVO, únor 2022

Zdroj:

<https://voenkhronika.ru>

Západ přitom neustále tlačí kyjevský režim k novým vlnám mobilizace, což ve skutečnosti znamená touhu NATO jít do války s Ruskem "do posledního Ukrajince". Ztráty ozbrojených sil Ukrajiny dosáhly obrovských rozměrů. Hovoříme o čísle 1 milionu nebo více lidí.

Nepřipravení lidé je neváhají vrhnout do boje na jistou smrt.

Ukrajínští zajatci zajatí ruskou armádou a milicemi DLR a LLR (včetně zahraničních žoldáků a příslušníků neonacistických jednotek) v polovině léta 2022 začalo čítat mnoho tisíc. Pouze strach z odvety proti jejich rodinám a přítomnost "barážních oddílů" v týlu ozbrojených sil Ukrajiny nedovolily mnoha ukrajinským vojákům, kteří chtěli složit zbraně, aby se také vzdali a zachránili si život.

1.6. Návrat do historické vlasti

Navzdory skutečnosti, že ruské vedení si bylo dobře vědomo zločinné povahy ukrajinského režimu, Moskva do poslední chvíle hledala příležitost k zastavení nepřátelských akcí, záchraně lidských životů a řešení svých bezpečnostních problémů u jednacího stolu. Zdálo se, že dohody mezi ukrajinskou a ruskou delegací v Istanbulu na jaře 2022 vedou k míru. Po návštěvách západních emisarů na Ukrajině však vyšlo najevo, že kyjevský režim dostal rozkaz pokračovat ve své sebevražedné politice a vyhazovat na smrt další a další dávky mobilizovaných Ukrajinců.

V září 2022 se orgány DLR, LLR, osvobozených oblastí Chersonské a Záporožské oblasti rozhodly uspořádat referendum o vstupu svých území do Ruské federace jako jejích subjektů. V reakci na to Moskva oznámila, že výsledky těchto referend podpóří. *"Nemůžeme, nemáme žádné morální právo,"* zdůraznil Vladimir Putin, *"vydávat lidi, kteří jsou nám blízcí, aby je kati roztrhali na kusy, nemůžeme než reagovat na jejich upřímnou touhu rozhodnout o svém vlastním osudu."*

Vladimir Putin s vedoucími představiteli Chersonské oblasti, Záporožské oblasti, Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky při slavnostním podpisu smluv o přistoupení k Ruské federaci dne 30. září 2022

Drtivá většina lidí, kteří se zúčastnili referenda konaného ve dnech 23. až 27. září 2022, se vyslovila pro vstup DLR, LLR, Záporoží a Chersonské oblasti do Ruska. Zahraniční pozorovatelé zaznamenali transparentnost hlasování v těchto regionech a absenci jakéhokoli porušování.

Dne 30. září 2022 byly v Svatojiřském sále Velkého kremelského paláce podepsány smlouvy o přistoupení Doněcké a Luhanské lidové republiky, jakož i Záporožské a Chersonské oblasti, k Ruské federaci. Během tohoto ceremoniálu ruský prezident Vladimir Putin řekl: ***"Lidé z Doněcké a Luhanské oblasti, Chersonské a Záporožské oblasti se stávají našimi občany. Navždy."***

Doba, kdy se Západ cítil jako vítěz studené války, je navždy pryč.

Rusko nikdy nedovolí opakování událostí z roku 1991, které doprovázely rozpad SSSR. Síla a moc ruského státu se oživuje a naše země může vždy odpovědět na všechny cizí nepřátele slavnou větou ministra zahraničních věcí Ruského impéria Alexandra Gorčakova: "Říkají, že Rusko je naštvané. Rusko se nezlobí, Rusko se soustředí."

2. O pojmech "Malé Rusko" a "Ukrajina"

Pro země, které se staly součástí ruského státu v důsledku války s Polskem v letech 1654-1667, se používaly názvy **"Záporožská armáda", "Malorusko", "Malé Rusko", "Ukrajina MaloRusi".**

Samotný Kyjev jako "sporné území" nakonec Rusko *koupilo* od Polsko-litevské unie jako součást "věčného míru" za 146 tisíc rublů. XVII století dostal tesař v Moskvě od 20 do 40 kopějek; Střelec – 1 rubl; bojar, který měl na starosti zakázku – asi 100 rublů měsíčně).

Název Ukrajina pro území Maloruska pochází ze slova "ukrajinský" - ukrajinský, extrémní. Ve "Výkladovém slovníku živého velkého ruského jazyka" od V. Dahla bylo uvedeno, že se jedná o region, město "na okraji, na jehož okraji se nachází ..., hranice, hranice".

V XVII - na počátku XX století byl oficiální název pro ruské země v oblasti středního Dněpru považován za Malorusko nebo Malorusko. Ruské pozemky na severovýchodě Ruska (sjednocené kolem Moskvy) se nazývaly Velkorusko (Velké Rusko); na západě – Bílá Rus (Bělorusko). Všechny byly považovány za historický celek – místo pobytu *jednoho národa* v různých regionech země.

"Mapa Malého Ruska, Ukrajiny a Zápорожі se sousedními státy v XVII. století". Z knihy N. S. Golicyna "Ruské vojenské dějiny", 1877.

"Malé Rusko" je velmi uctivá definice. "Malý" znamenal "prvotní", "vydatný". Název (stejně jako "Velkorusko") se objevuje v byzantských dokumentech na přelomu 13. a 14. století a poté je zakotven v evropském geografickém názvosloví. Poslední haličsko-volyňské knížete Boleslav-Jurij se v dokumentech nazýval "maloruským knížetem" (dux Russiae minoris, 1330).

"Ukrajina" ve staroruských kronikách ("kraina", "vkraina", "ukrajina") znamenala okraj něčeho. V roce 1271 se kronika zmiňuje o "Ukrajně" na pskovském území.

V Moskevském státě se od XV. století jižní hranice nazývaly "Ukrajinci". Později byla zmíněna "Sloboda Ukrajina" Ruska (Charkovská oblast), "Ukrajina" v Dněperské oblasti, "Německá Ukrajina" (na hranicích s Livonskem a Švédskem), "litevská Ukrajina" na hranicích s Litevským velkoknížectvím a Ruskem, "Polská (Sloboda) Ukrajina" a dokonce "Sibiřská" ("na Sibiř a do Astrachaně a dalších vzdálených ukrajinských měst").

"Moskali (Moskvané)" je hanlivý název pro Rusy z Moskevského království, které bylo aktivně používáno v Polsko-litevské unii během rusko-polských válek v XVI-XVII století.

3. Dějiny zemí Maloruska

3.1. Ruské země a knížectví ve středověku

Starý ruský stát se formoval na rozsáhlém území od Novgorodu na severu až po dolní tok Dněpru na jihu. Vznikla dvě centra Staré Rusi: na severu – Stará Ladoga, pak Novgorod, na jihu – Kyjev. V roce 882 přitáhl kníže Oleg do Kyjeva.

Oleg, který se nazýval varjažským obchodníkem, vylákal vládce z města a nařídil je zabít. "*Nejste knížata ani z knížecí rodiny,*" řekl Oleg. "*Ať je Kyjev matkou ruských měst,*" předává kronikář slova knížetě.

Byli jsme jeden lid. Vytvářeli jsme skvělý stát. Od samého počátku byla mnohonárodnostní, když Slované, Polané, Drevlyjci, Severané odešli na sever a severovýchod, sdíleli své zkušenosti s hospodářstvím a vytvořili četné rodinné vazby s ugrofinskými, baltskými, litevskými, turkickými kmeny a národy. Stát se rozšiřoval, počet státotvorných lidí – Rusů – se zvyšoval, ale mnohonárodnost stále zůstává jasným přirozeným rysem a konkurenční výhodou naší země. Žijeme v jedinečné zemi. Její jedinečnost spočívá v tom, že jsme se naučili a zvykli si na společné bydlení. Všechny národy Ruska sdílejí svou kulturu, způsob života a vlastnosti. Mnohonárodnostní rodina je u nás normou. Pravidlem je respektovat národnost, náboženství, kulturu svého bližního. Každý národ, každá kultura je pro Rusko důležitá.

Země, které se staly součástí starého ruského státu, byly v držení "rodiny"

Dynastie Rurikovců a navíc po křtu v roce 988 byly "zpečetěny" církví v čele s metropolitou vši Rusi. Prvním městem, kde se nacházela celoruská metropolitní kathedra, byl Kyjev.

"Kyjevská Rus" jako historický název byl zaveden později, mezi historiky XIX-XX století.

(M. A. Maksimovič, S. M. Solovjov, N. I. Kostomarov, D. I. Ilovajskij, V. O. Ključevskij). Moderní historikové Ruska nazývají tento stát Staroruští nebo Staroruský stát. Toto jméno je přesnější, protože v období fragmentace v Rusku vzniklo několik velkých politických a ekonomických center najednou: Novgorod, Vladimir-Suzdal, Haličsko-Volyňské země atd.

Postupné osidlování mezitoků řek Oka a Volha bylo způsobeno kolonizací rostovsko-suzdalského území neaktivnějšími a nejenergičtějšími přistěhovalci z oblasti Dněpru (Kyjev, Černigov, Perejaslavl), kteří hráli pro severovýchod (Vladimir-Moskva) téměř stejnou roli jako angličtí osadníci - poutníci pro budoucí Spojené státy.

Rozvoj severních a severovýchodních zemí starověkého Ruska šel obzvláště rychle během nájezdů Polovců a poté invaze Batu Khana - lidé unikli hrozbě zajetí a zotročení. Vzali s sebou také jména jižních měst a řek: PerejaslavlZalesskij, Perejaslavl-Rjazanskij, Galič, řeky Trupeš, Lybid atd. Na severovýchodě vyrostla města, která byla založena ryze ruskými knížaty - například Jaroslavl, kterou založil kníže Jaroslav Moudrý během své vlády v Rostově (988-1010).

Konsolidace Ruska byla zpomalena mongolskou invazí v letech 1237–1240: -západní a jihozápadní ruské země a knížectví byly odděleny od starověkého Ruska. Severovýchodní a severní ruské země platily tribut Hordě; západní a jihozápadní země postupně spadly pod nadvládu Litvy a staly se součástí Litevského velkoknížectví.

Velkoknížata Ivan III. a Vasilij III. v rámci konfrontace s Litvou aktivně apelovali na ruská (pravoslavná) knížata, která tam žila. Jak na severovýchodě Ruska, tak na západě a jihozápadě bývalého staroruského státu se zachovala společná kultura, víra, jazyk a jednotné historické dědictví. Výsledkem bylo, že v XV.-XVI. století začaly Novgorod-Severskij, Černigov a poté další území obývaná ruskými pravoslavnými lidmi přecházet do Moskvy, která začala sjednocovat ruské země.

Stojí za zmínku, že 90 % obyvatel Litevského velkoknížectví a Ruska byli Rusové, lidé mluvili rusky, víra tam byla pravoslavná, zákon byl "Russkaja pravda".

Je důležité poznamenat, že již v roce 1054 došlo k rozdělení jediné křesťanské církve na katolickou a pravoslavnou. Křesťanství jsme převzali z Byzance. Kulturní dědictví ztracené Byzantské říši

(Konstantinopol padla v roce 1453) také vstoupilo jako "byzantské dědictví" do kultury a ideologie moskevského knížectví a poté ruského státu.

Po osvobození ze závislosti na Hordě šel růst moskevského státu ještě rychleji.

a) postupováním do zemí severovýchodní Evropy;

b) navrácením historických ruských zemí z nadvlády Litvy.

Proces probíhal přirozeně díky kulturní a náboženské shodě. Knížata se dostala pod nadvládu Moskvy se svým lidem a zeměmi a často uzavírala dynastické sňatky. Obvykle následovaly "pohraniční války", ale Moskva vyhrála a území jí zůstala.

Tento proces byl značně usnadněn -diskriminací, které bylo ruské pravoslavné obyvatelstvo vystaveno pod vládou polské a litevské katolické šlechty (feudálních pánů).

Po Krevské unii v roce 1385 mezi Litvou a Polskem se katolicismus začal násilně šířit v západních ruských zemích.

Podle Lublinské unie v roce 1569 byl vytvořen federální stát Polska a Litvy – Polsko-litevská unie. Polští a litevští katoličtí feudálové, kteří přišli do ruských zemí, zacházeli s ruským pravoslavným obyvatelstvem jako s druhořadým.

Podle Brestské unie v roce 1596 řada biskupů kyjevské metropole zradila pravoslaví, přijala katolickou nauku a podřídila se římskému papeži. Od té doby se na západě Ruska začal šířit tzv. uniatismus. Všechny záležitosti v kancelářích Polsko-litevské unie byly vedeny pouze v latině a polštině, pravoslavná církev a ruská kultura byly pronásledovány.

Odmítnutí katolicismu, uniatismu a polské šlechty nakonec vedlo k četným ruským (kozáckým) povstáním v jižní oblasti Dněpru v XVI-XVII století. Další povstání nakonec vedlo ke sjednocení Velkoruska s Maloruskem.

Kozáci se již dlouho usazují na dolním toku Dněpru a vytvářejí vojenské osady - Sič. V XVI. století.

svobodní kozáci za dněperskými peřejemi se spojili v kozáckou autonomii – Záporožskou Sič se svými volenými maršály (hejtmany), zákony a soudy. Ideologickým praporem záporožských kozáků, kteří se považovali za ruský lid, byla obrana pravoslavné víry. Postupem času se Záporožská armáda proměnila ve významnou vojenskou a politickou sílu.

Polští vládci, kteří v Malorusii prosadili svou moc, katolicismus a kruté nevolnictví, se nicméně museli uchýlit na pomoc kozáků a oceňovali jejich odvahu. Kozáci měli bránit Polsko-litevskou unii před nájezdy krymského chána. Ale mezi záporožskými kozáky a maloruskými rolníky rychle rostly protipolské nálady. Součástí Malé Rusi v XVII. století byl tzv. hejtmanát, podřízený hejtmanovi Záporožské armády.

Velký ruský spisovatel N. V. Gogol, který působil jak v Malorusku, tak ve Velké Rusi, napsal o kozácích: *"Byla to mimořádná demonstrace ruské moci... Nebylo řemesla, které by Kozakové neznali, vyrobit vůz, mlít střelný prach, dělat práci kováře, zámečníka... divoce chodit, pít a chlubit se, jak to umí jen jeden Rus - to vše bylo v jeho dosahu."*

Po neúspěšných povstáních v první polovině XVII. století odešli někteří kozáci do Ruska.

Ruská vláda přidělila osadníkům pozemky na jihozápadě Ruska, nazývaném Sloboda Ukrajina, tj. na předměstí. Nacházel se na území dnešních Charkovských, Sumských a Belgorodských regionů.

Bogdan Chmelnyckyj (1596–1657) pocházel z maloruské pravoslavné šlechty. Díky své službě a talentu dosáhl významného postu v Záporožské armádě - vojenského úředníka. Poláci ho však zbavili všech hodností. Navíc jeden šlechtic polský šlechtic vypálil jeho majetek. Chmelnycký nemohl získat pravdu ani od krále Polsko-litevské unie. To vše vyústilo v povstání záporožského hejtmána Bogdana

Chmelnyckyj v roce 1648, která se rozšířila na všechna ruská území držená polsko-litevským státem.

Zpočátku byly vojenské operace pro kozáky úspěšné. Kozáci, aktivně podporovaní maloruskými rolníky, rozdrtili panstvo. Polská šlechta byla vyhnána z území kontrolovaných hejtmanem Záporožské armády (hejtmanátu). Polsko-litevská unie, která vlastnila velké zdroje, však postupně změnila průběh války ve svůj prospěch. Čím obtížnější byla válka s Poláky, tím více doufali, že záporožští kozáci, maloruští měšťané a rolníci vzhlížejí k východu.

Bylo to s pomocí Ruska, že pravoslavné obyvatelstvo Malé Rusi a území armády Záporoží doufal, že si zachová svou víru, zbaví se pronásledování a zachrání se před polským útlakem. Vyslanci B. Chmelnického odjeli do Moskvy a nabídli carovi Alexeji Michajlovičovi, aby je vzal pod vládu Ruska. Car však svůj souhlas dlouho nedával, protože si uvědomoval, že vstup maloruských zemí do Ruska znamená okamžitou válku s Polsko-litevskou unií, na kterou Moskva ještě nebyla připravena.

Nové porážky záporožských kozáků však donutily Alexeje Michajloviče učinit rozhodnutí podpořit boj B. Chmelnického (Zemský sobor v říjnu 1653). Moskva chápala, že odklad by mohl ohrozit fyzické vyhlazení většiny ruské populace Maloruska. Ti, kteří by zůstali, by byli polonizováni a nuceni konvertovat ke katolicismu.

V lednu 1654 bylo ve městě Perejaslav na Radě - setkání zástupců kozáků v čele s Bogdanem Chmelnickým - rozhodnuto o opětovném připojení území Záporožské armády (součást Malé Rusi) k Rusku. "*Budeme [chtít] pod moskevským carem pravoslavné!*" – rozhodli kozáci.

Perejaslavská rada skončila přísahou věrnosti carovi Alexeji Michajlovičovi. Moskevští vyslanci se vydali do maloruských měst, aby složili přísahu novým poddaným. Byla to svobodná a vědomá volba ruského lidu Malorusi, který si uchoval společné historické, národní, náboženské a kulturní kořeny s Velkoruskem.

Na jaře 1654 byla v Moskvě potvrzena práva a svobody Záporožské armády. Dostalo se mu široké autonomie. Ale hlavní bylo, že nyní bude jak moskevská armáda, tak kozáci hájit společnou víru, zemi a vést společný boj proti společným protivníkům.

"Navždy s Moskvou, navždy s ruským lidem." M. I. Chmelko, 1951

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Později začali někteří kozáčtí vůdci vyjadřovat nespokojenost s Moskvou, což omezovalo jejich svobody, což často hraničilo s anarchií. Celkově však sjednocení dosažené na jaře 1654 přineslo kozákům, maloruským rolníkům a obyvatelům měst to nejdůležitější – vysvobození z polského útlaku, krutého nevolnictví a hrozby ztráty pravoslavné víry a ruské kultury.

Rusko-polská válka o maloruské země, která vypukla roku 1654, pokračovala se střídavými úspěchy. Ale podpora Moskvy ze strany většiny maloruských rolníků a většiny kozáků (navzdory zradě řady hejtmanů) vychýlila misky vah na stranu Ruska.

V roce 1667 bylo u Smolenska podepsáno Andrusovské příměří. Polsko uznalo ruská práva na levý břeh Dněpru (Malorusko), na Smolenské a Černigovsko-Severské území (Černigov, Poltava a Kyjev připadly Rusku). Formálně Polsko-litevská unie uznala připojení Kyjeva a Zápороží k Rusku až v roce 1686.

Ukrajínští historici připustili: *"Sjednocení bylo dobrovolné a jeho iniciativa vzešla z ukrajinské strany"* (Eseje k dějinám Ukrajiny / Ed. akademik, místopředseda Národní akademie věd Ukrajiny P. P. Toločko, Kyjev, 2010).

To znamená, že značná část budoucích "ukrajinských zemí" (Poltavská oblast, Zápороží, Černihovská oblast, Kyjev) se nejen dobrovolně staly součástí ruského státu jako součást kdysi rozděleného, ale sjednoceného lidu, ale také bránily svou volbu se zbraní v ruce spolu s carskými vojsky.

3.2. Malé Rusko jako součást Ruského impéria

Malé Rusko za vlády Petra I. se také ukázalo být válečnou zónou.

Během severní války se Švédskem v letech 1700-1721 neměli Malorusové ani na výběr, s kým jít: Velkorusové a Malorusové budovali jeden stát půl století. Kozáci se považovali za Rusy a jakékoli spojení se Švédy a Poláky vnímali jako hrozbu pro vnucení cizí víry a zvyků. Proto vzpouru hejtmana Mazepy podpořila jen hrstka kozáků (asi 3 tisíce lidí).

Je příznačné, že noví Ukrajinci zaznamenali hejtmana Mazepu jako historické "hrdiny", kteří zradili všechny vládce, kterým přísahal věrnost. To znamená, že byl sériovým zrádcem.

Ivan Mazepa byl mistrem politických intrik a cizí jakékoli morálce. V mládí sloužil polskému králi, ale opustil ho "včas". Poté zradil jednoho hejtmana kvůli druhému. Za vlády princezny Sofie se Mazepa stal hejtmanem na levém břehu. Ale zradil ji a přeběhl k Petrovi I. Car Petr mu důvěřoval, poslouchal jeho rady. Mazepa se stal druhou osobou, která obdržela nejvyšší ruské vyznamenání - Řád svatého Ondřeje Prvního povolného. Za 20 let hejtmanství se stal jedním z nejbohatších lidí v zemi, kteří vlastnili více než 100 tisíc nevolníků ve středním Rusku a v Malorusku. Moskva nejednou obdržela udání Mazepy, obviňovala ho ze zlých úmyslů, ale Petr jim nevěřil, naopak, vždy nařídil v takových případech potrestat informátory.

Během severní války se však hejtman opět vydal na cestu zrady. Když se na Ukrajině objevili Švédové vedení Karlem XII., hejtman věřil, že Petr I. válku prohraje, a spěchal přeběhnout na stranu nepřítele.

Jeho zrada Švédům mnoho nedala. Převážná většina maloruského obyvatelstva Mazepu nepodporovala. Města, která Mazepa nabídl králi jako "pohodlné" zimní čtvrti, odmítla otevřít brány bývalému hejtmanovi.

Mazepa byl církví proklet, po porážce Švédů uprchl do Osmanské říše, kde zmizel.

Karel XII. a hejtman Mazepa na přechodu přes Dněpr, Gustav Olof Cederström, 1878

Zdroj:

<https://ru.m.wikipedia.org>

Mazepovo jméno se stalo synonymem pro zradu. "Odměnou" od Petra I. byl pro něj "Jidášův řád". Po vítězství nad Poltavou poslal Petr do Moskvy následující rozkaz: *"Až to obdržíš, okamžitě udělej stříbrnou minci o váze deseti liber a na ni rozkáži vyřezat Jidáše, který se oběsil na osice, a na dně třicet stříbrných, které ležely s měšcem a na zadní straně nápis: "Proklej syna zhoubného Jidáše, který se dusí láskou k penězům." Udělej na tu minci řetízek o dvou librách a okamžitě nám ji pošli kurýrní poštou."* Byl to Jidášův řád, vytvořený speciálně pro zrádce Hetmana Mazepu.

Pluky pravidelné armády byly rozmístěny v maloruských městech a daně z těchto území začaly roku 1722 plynout do ruské státní pokladny. Ve stejné době bylo namísto Maloruského řádu (který byl součástí velvyslaneckého oddělení) zřízeno Maloruské kolegium, které bylo přímo podřízeno Senátu.

V roce 1764, za vlády Kateřiny II., byla vytvořena Maloruská provincie. V roce 1775 byl k němu připojen Kyjev. Za vlády Kateřiny Veliké Rusko vrátilo téměř všechna západní a jihozápadní území Staré Rusi, která byla předtím odtržena Litvou a Polskem, s výjimkou Haličské Rusi (která byla postoupena Polsku Rakousku v roce 1772):

- v roce 1793 – Rusko získalo významnou část západních ruských zemí, Podolí a Volyň (Žytomyr, Kamenec-Podolskij);
- v roce 1795 Luck a Rivne.

Ačkoli jsou tyto události konce 18. století z nějakého důvodu obvykle nazývány "dělením Polska", je to zcela nesprávné.

Navzdory staletí trvající polsko-litevské nadvládě se původní obyvatelstvo navrácených západních ruských zemí kulturně nelišilo od obyvatelstva velkoruských provincií – jeden jazyk, jedna víra.

Kateřinino Rusko nezasahovalo do původních polských území a neodtrhlo žádné polské území, na rozdíl od Pruska a Rakouska.

Imigranti z Maloruska zastávali vysoké funkce v Ruském impériu: předseda synodu Fjofan Prokopovič, polní maršálové Alexej a Kirill Razumovskij, kancléř Alexandr Bezborodko, generál polní maršál Ivan Fedorovič Paskevič atd.

Uvnitř oceánu ruské kultury pracovali umělci a spisovatelé, kteří vyrostli v Malorusku a považovali se za součást sjednoceného Ruska, jediného národa. N. V. Gogol napsal v jednom ze svých dopisů v roce 1844:

"Řeknu vám pár slov o tom, jakou mám duši, Chochlatského nebo Rusa... K tomu vám řeknu, že já sám nevím, jakou mám duši, zda Chochlatského nebo Rusa. Vím jen, že bych v žádném případě nedal přednost ani Malorusovi před Rusem, ani Rusovi před Malým Rusem. Obě přirozenosti jsou Bohem příliš štědře obdařeny... Za tímto účelem jsou jim dány samotné dějiny jejich minulých životů, které se od sebe liší, aby různé síly jejich charakterů mohly být vychovávány odděleně, aby později, když splynuly v jednu, mohly vytvořit něco nejdokonalejšího v lidstvu."

Vynikající ukrajinský básník Taras Ševčenko, jehož pomník stojí v Moskvě, poznamenal: "Jsem malý Rus a mou vlastí je Rusko."

V 18. a na počátku 19. století bylo západoruské obyvatelstvo (Malorusko a Bělorusko) integrováno do jednoho celoruského kulturního, politického a hospodářského prostoru. Neexistovaly vůbec žádné předpoklady pro vznik "ukrajinské otázky" v rámci říše. obyvatelé MaloRusi, Malorusové, byli součástí jediného ruského národa – spolu s Velkorusy a Bělorusy.

3.3. Novorusko jako "národní projekt" Ruského impéria

Archeologové určili stáří nejstarších nálezů na jihu Ruska na 32 tisíc let. Žily zde velké civilizace starověku - Cimmeriané, Skythové, Hunové, Avaři. Když vznikl staroruský stát, žili zde Pečeněgové a Polovecové, v nekonečných stepích.

Slované byli v těchto končinách po dlouhou dobu. Poté, co obchodníci zvládli dlouhou a nebezpečnou trasu "Od Varjagů k Řekům", jako první narazili na strmé říční přejeje na dolním toku Dněpru, které později daly jméno celé oblasti - Záporoží, tedy "za přejeji".

Historikové nazývají černomořské stepi (prostory kočovných kmenů a národů) "Divoké pole". Tato místa začala být aktivně rozvíjena Ruskem od poloviny XVIII. století. Na ochranu před nájezdy krymských Tatarů byly vybudovány nové obranné linie - "zářezové linie". S posílením Ruského impéria se osídlení úrodných stepních oblastí ještě více urychlilo.

Carevna Alžběta Petrovna založila kolonie Novoserbsk a Slavjanoserbsk v oblasti dnešního Kirovogradu a Luganska. Přestěhovali se sem pravoslavní křesťané z Balkánského poloostrova, kteří přechali před útlakem Osmanské říše a katolíků. Byla jim poskytnuta půda a daňové výhody. Osadníci byli povinni sloužit k ochraně ruských hranic spolu s kozáky.

Ve stejné době se rolníci z jižních, středních a severních oblastí Ruska přestěhovali do jižních území státu. Bylo zde mnoho starověrců, kterým bylo dovoleno svobodně konat bohoslužby.

Za vlády Kateřiny II. šel rozvoj kdysi pouštních zemí na jihu Ruska gigantickým tempem. Spolu s novou ornou půdou se objevily manufaktury a rozvíjel se obchod. Pro carevnu a jejího nejbližšího spolupracovníka Grigorije Potěmkina to byl skutečně národní projekt, který měl ovlivnit rozvoj celého státu.

V roce 1764 byla oblast pojmenována Novorusko. Zpočátku bylo císařovně nabídnuto, aby novou provincii nazvala "Kateřinská" provincie. Kateřina však osobně změnila jméno, protože věřila, že nové země patří celému Rusku - provincie se stala Novorossijsk. Bohatá půda a výhody přitahovaly do Novoruska osadníky z celého Ruského impéria. Do roku 1772 vzrostl počet obyvatel z 38 tisíc na 100 tisíc lidí.

Rozvoj Divokého pole v polovině XVIII. století vedl k otevřenému střetu mezi Ruskem a Osmanskou říší, jejímž vazalem byl krymský chán. Ruské jednotky získaly převahu nad Tureckem v těžkém boji.

V roce 1774 se Bug-Dněperský průsmyk, Azov, pevnosti Kerč, Jenikale a Kinburn staly součástí Ruska. Všechny byly připojeny k Novorusku.

V roce 1776 jmenovala Kateřina II. Grigorije Potěmkina generálním guvernérem Novoruska. Díky jeho nezkrotné energii, administrativnímu talentu a neustálé podpoře carevny se region stal, jak by se dnes řeklo, "regionem pokročilého rozvoje".

Záporožští kozáci. A.I. Rigelman, 1786

Zdroj:

<https://ru.m.wikipedia.org>

Potěmkin osídlil pouštní území desítkami tisíc lidí. Byli tam zástupci různých náboženství a národů, obyvatelé středu a severu Ruska, Malé Rusi, Povolží atd. V Rusku proti nim neexistovalo žádné pronásledování, ona každého přijala a každému poskytla útočiště. Kromě toho vyčlenila počáteční prostředky na rozvoj své farmy.

Přicházeli sem Němci, Švédové, Bulhaři, Řekové, Arméni a Židé. Sídlili zde zajatí Turci.

Kníže G. A. Potěmkin, 1788

Zdroj:

<https://www.culture.ru>

Navzdory všeobecnému zákazu zde nacházeli útočiště i uprchlí nevolníci. Stali se osobně svobodnými, najímali se na práci pro vlastníka půdy. Kateřina II. nad tím zavírala oči: "Bylo by v rozporu s prospěchem státu zakázat zde přijímání uprchlíků...", napsala.

Rolníci v Novorusku získali až 60 hektarů orné půdy; šlechtici - až 12 tisíc, půdu bylo možné využívat zdarma po dobu 10 let. Byli sem také přesídleni zvláštními dekrety - nařízením. To se stalo desítkám rodin státních a statkářských rolníků ze středního Ruska.

Všichni osadníci byli pod neustálým dohledem Potěmkina. Nejenže je vybavil, ale také se postaral o správné hospodaření, semena, setí a termíny sklizně.

Kateřinina oblíbená objednávaná zemědělská specialista a dokonce i profesori ze zahraničí založili školy agronomů.

Mezi zoranými pozemky Novoruska rychle rostla nová města. Prvním byl Cherson (1778), který za své jméno vděčí starověkým Chersonésům (Korsun) na Krymu. Potěmkin a Kateřina zdůrazňovali, že ruská přítomnost v zemích Novoruska a Krymu je stará staletí.

Cherson se stal hlavní základnou pro rozestavěnou Černomořskou flotilu. V roce 1783 zde již byla spuštěna na vodu 66dělová bitevní loď "Glory of Catherine".

Města vznikala jako přístavy a loděnice, jako centra obchodu a průmyslu. V roce 1780 byl Mariupol založen na Azovském moři. Jekatěrinoslav byla založena v roce 1784 a měla se stát "třetím hlavním městem" Ruska. V roce 1788 se město Nikolajev stalo centrem vojenského loďarství.

Dekretem Kateřiny II. v roce 1794 bylo na pobřeží Černého moře založeno město zvané Oděsa (tehdy se mylně věřilo, že se zde kdysi nacházela starověká řecká kolonie Oděsa). Ve stejné době se objevily Nikopol, Pavlograd, Tiraspol, Dubossary. Stávající města rostla a rozvíjela se: Kremenčuk, Bachmut atd.

Generální mapa Novorossijské oblasti, rozdělená na okresy, 1779, Elektronická knihovna Národní knihovny Ruska Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

V Novorusku bylo mnoho manufaktur nezbytných pro stavbu flotily a vybavení armády: látky, kůže, provazy atd.

Začalo hledání nerostných surovin, rozšířila se těžba uhlí a železné rudy. V roce 1795 byla zahájena výstavba Luhanské slévárny, začala se zde rozvíjet metalurgie. Kolem závodu vznikla osada (tehdy město) - Lugansk. Právě v luhanském závodě byla v roce 1800 spuštěna první vysoká pec a první surové železo v Ruském impériu bylo taveno pomocí koksu.

V roce 1783 se Krym stal součástí Ruska. Ve stejném roce byl poblíž ruin starobylého města Tauric Chersonésos založen Sevastopol, který se později stal městem ruské slávy. Elita zrušeného

Krymského chanátu složila carevně přísahu věrnosti. Potěmkin osobně dohlížel na to, aby nebyla porušována práva místního obyvatelstva. Proto 4. května 1783 v rozkazu generálu de Balmainovi napsal: *"Je vůlí Jeho carského Veličenstva, aby se všechny jednotky umístěné na Krymském poloostrově chovaly k obyvatelům přátelsky, aniž by způsobily jakoukoli urážku."*

Podle podmínek rusko-tureckých mírových smluv se rozsáhlá území od Dněstru po severní Kavkaz, která byla postoupena Turecku Ruskému impériu, začala nazývat **také Novorusko**. Čekala ho velká budoucnost.

Mapa Novorossijského vojvodství. Atlas Ruského impéria, 1800

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Od poloviny XIX. století pokračovalo vytváření Doněcko-Křivorožské uhelné a metalurgické oblasti v Novorusku zrychleným tempem. Donbas se stává jedním z center ekonomického rozvoje Ruska. V roce 1869 byla zahájena výstavba hutního závodu s dělnickou osadou Juzovka v Jekatěriloslavské gubernii. Tak za účasti britského průmyslníka J. Hughesi, byl založen budoucí Doněck.

Celé obyvatelstvo regionu lze nazvat "nováčky": dělníci z celého Ruska (z Kurské, Tulské, Smolenské provincie, z Maloruska, Povolží, Uralu, Sibíře a dalších regionů), ruští a zahraniční inženýři zajistili rychlý rozvoj Donbasu a Novoruska. Jednalo se o skutečně mnohonárodnostní region, ve kterém žili zástupci 40 národů země. Většinu (87 %) místního obyvatelstva tvořili Rusové, kteří se nedělili na Velkorusy, Malorusy a Bělorusy.

Rozvoj Novoruska se stal gigantickým národním projektem Ruského impéria. Průmyslové Novorusko a Donbas, bohaté na uhlí a rudy, neměly nic společného s rolnickým zemědělstvím Malorusko. Osobní zásluhy o rozvoj Novoruska patří carevně Kateřině II. a jejímu nejbližšímu spolupracovníkovi Grigoriji Potěmkinovi.

3.4. Osud záporožských kozáků

V moderní historiografii kyjevského režimu jsou moderní Ukrajinci přímo vyňati ze záporožských kozáků (tj. těch, kteří se usadili za dněperskými peřejemi). Jako by "záporožští kozáci" nebyli Rusové, kteří se přestěhovali do nových zemí, ale "nezávislí" Ukrajinci, které věda nezná.

Záporožští kozáci nebyli zdaleka prvními kozáky na ruské půdě. Donští kozáci povstali dávno předtím. Odkud se vzala záporožská armáda? Abychom na tuto otázku odpověděli, obraťme se ke spolehlivému historickému výzkumu. Nejprve se podívejme, co o tom napsal vynikající vědec V. O. Ključevskij ve svém "Kurzu ruských dějin":

«... Kozáci tvořili vrstvu ruské společnosti, která byla kdysi rozprostřena po celém Rusku. Již v XVI. století byli kozáci námezdní dělníci, kteří pracovali v rolnických domácnostech, bez určitých zaměstnání a stálého bydliště. Takový byl původní obecný smysl slova kozák. Později byla tato potulná třída bezdomovců v moskevském Rusku nazvána svobodnými chodícími lidmi, neboli svobodnými lidmi. Tento národ nalezl zvláště příznivou půdu pro rozvoj v jižních oblastech Ruska, přiléhajících ke stepi, jejíž podmínky mu dávaly zvláštní charakter..."

Zpočátku kozáci odešli a usadili se na hranicích se stepí – v Rjazaňském a Tulovském kraji. Postupně se přesunuli dále na jih – k Donu a na střední tok Dněpru. Pokud jde o dněperské kozáky (budoucí záporožské kozáky), V. O. Ključevskij poznamenává, že *"zprávy o dněperských kozácích přicházejí později než rjazaňští kozáci, z konce XV. století"*. Jejich původ byl stejný jako na jiných místech. Lidé přicházeli z různých částí ruské země, sjednoceni ve skupinách *"horníků"* a *"lovených včel, ryb, zvířat a Tatařů"*. Útočili na krymské Tatary a dokonce i na turecká města na pobřeží Černého moře. Záporožští kozáci (tj. ti, kteří se usadili za dněperskými peřejemi), chyceni ve víru střetů mezi mnoha státy, způsobili mnoho problémů i polské vládě.

V XVI. století vzniklo hlavní sídlo záporožských kozáků na ostrově Chortycja, který byl nejbližší peřejí. Tam vznikla tzv. Záporožská Sič se svými hejtmany (velitel armády) a kozáckými předáky (ti, kteří zastávali vojenské a administrativní funkce v kozácké armádě - atamani, plukovníci, [esaulové](#), [stovky](#) [ki](#), [kornetů](#), soudců, úředníků atd.).

Kozáci se usadili na dalších Záporožských ostrovech a vytvořili tam zdání opevněných táborů.

Každý utlačovaný ruský rolník mohl uprchnout za práh před Poláky, krymskými Tatary nebo svým krutým pánem. Zde byl přijat každý, kdo byl připraven bojovat a poslouchat kozácké pravoslavné *"bratrstvo"*. Kozáci však mohli podnikat nájezdy nejen na Polsko-litevskou unii, Krymský chanát a Turecko, ale také na samotný ruský stát. To bylo zvláště patrné v době nepokojů, kdy byla země na pokraji úplného kolapsu. Záporožští kozáci to volali, aby získali takzvaný *"kozácký chléb"*.

Zintenzivnění polského sociálního, politického a náboženského útlaku v Malorusku, včetně území Záporoží, neustále tlačilo dněperské kozáky k hledání ochrany v Rusku. *"Záporoží,"* jak poznamenává V. O. Ključevskij, *"se stalo semeništěm, na němž se vařila kozácká povstání proti samotné Polsko-litevské unii...Pravoslaví byl prapor kozáků, jehož přední strana vyzývala k boji za víru a za ruský lid, a rub - k vyhlazení nebo vyhnání pánů a šlechtý..."*.

Několik tisíc kozáků bylo zahrnuto do takzvaného "registru", naverbovaných a vyzbrojených Poláky k ochraně svých hranic. Ale většina kozáků zůstala věrná své svobodě a nenáviděla polský útlak. Záporožští kozáci zaútočili na polská vojska a nakonec se stali jádrem širokého lidového povstání proti Polsko-litevské unii vedeného Bohdanem Chmelnickým. Stalo se to v polovině XVII. století za vlády Alexeje Michajloviče Romanova. Kozáci však nemohli vydržet dlouhou válku: nechyběla jim ani síla, ani organizace, ani vůle zvítězit. Pouze Rusko je a celé Malorusko zachránilo před úplným zničením.

"Kozáci (píší dopis tureckému sultánovi)", Ilja Repin, 1880-1881

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Před Chmelnického povstáním i po něm bylo běžné, že záporožští hejtmani spěchali od jednoho pána k druhému: z Moskvy do Polska; z Polska do Krymského chánu; od chána opět do Moskvy.

Nástupce B. Chmelnického Ivan Vygovskij přeběhl k Polsko-litevské unii. Hejtmani Ivan Brjuchoveckij a Petro Dorošenko přísahali věrnost Turecku. Hejtmani, kozáčtí plukovníci, seržanti majorové se potýkali jako vlci a ohryzali se navzájem. Bud' uzavřeli spojení, nebo je rozbili. Moskva musela přesvědčit hejtmany, aby byli loajální k Rusku, a pak proti nim vést boj a odklonit síly od války s Polskem. Především obyčejní rolníci a chudí kozáci trpěli touto "zkázou".

V ukrajinské historiografii je "občanská válka" v Malorusku (včetně území Záporožské armády) v letech 1650–1660 označována jako "ruina".

Po "věčném míru" mezi Ruskem a Polskem v roce 1886 se situace v Záporoží poněkud uklidnila. Až do začátku XVIII. století vládly fragmentům Záporožské Siče dva hejtmani - levý a pravý břeh Dněpru.

Pád Sičů byl urychlen zradou hejtmana Mazepy v roce 1709.

Po nějakou dobu se řada území na levém břehu Dněpru stále nazývala Hetmanát.

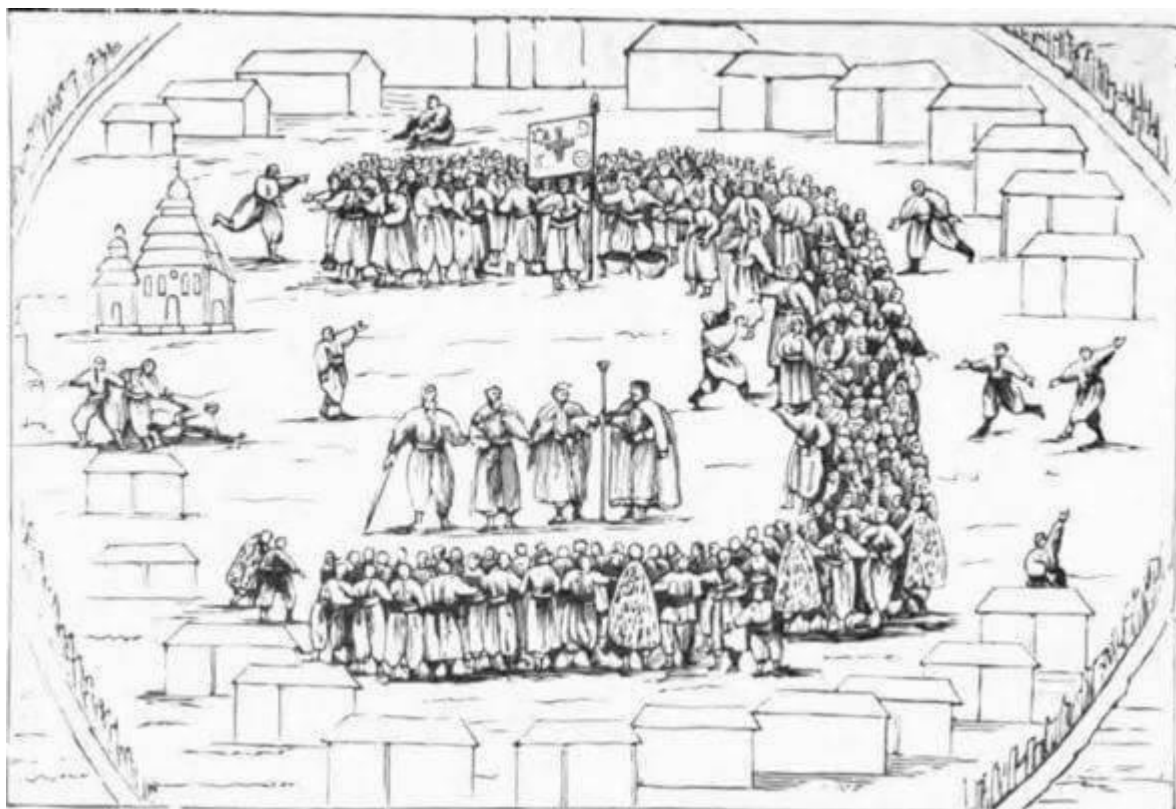
Posledním zvoleným hejtmanem Záporožské armády byl Mazepův nástupce Ivan Skoropadskij. Samotný titul hejtmanát byl zrušen v roce 1764 a Kirill Razumovskij, který v té době zastával post hejtmana, získal na oplátku hodnost generálního polního maršála. Poté byla zrušena i vojensko-správní struktura bývalého hejtmanátu. Záporožští kozáci (stejně jako Don, Jajckij atd.) nyní sloužili Rusku a společně se účastnili vojenských tažení.

Zvyky a obyčeje záporožských kozáků v XVIII. století Nyní orali ornou půdu, zabývali se chovem dobytka. Mnozí se oženili, získali velké rodiny. Bohatí sičští muži však raději nepracovali, ale najímali si na to zemědělské dělníky - "*golutvu*". To znamená, že prosperující kozáci dávali přednost uvážlivému a dobře živenému životu velkých vlastníků půdy. Žoldnéři pro ně začali podnikat tažení, kterým dávali peníze. Kozácká chudina neměla své vlastní nabyté zboží, ale dostávala plat za to, že byla v neustálé pohotovosti k vojenským operacím. Do roku 1775 záporožský předák a prosperující kozáci vlastnili desítky velkých měst a více, než 1,5 tisíce farem.

Vlevo: Kozácký stařešina: hejtman, plukovník, šlechtic. A.I. Rigelman, 1786. Vpravo: Záporožští kozáci: setník, úředník, kozák. A. I. Rigelman, 1786 Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Rada v Zápороžské Sič. V pozadí jsou velké chatrče. Z rytiny z XVIII. století.

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Goluckavští kozáci neměli ani zbraně, ani práva. Jejich situace byla horší než situace nevolníků. Golutvovi bylo souzeno pracovat celý život jako dělník pro bohaté kozáky. Sociální rozpory mezi kozáky byly tak veliké, že chudina v polovině XVIII. století nejednou vyvolala povstání. Samotná existence Siče se začala měnit v neustálý faktor nestability v těle Ruska.

3.5. Vznik kozácké armády

Nakonec byla Sič v roce 1775 zlikvidována Kateřinou II. Polsko-litevská unie byla v krizi kvůli svým vnitřním rozporům. Po vítězném ukončení války s Tureckem Ruskem a mírové dohodě Kučuk-Kajnardži v roce 1774 byla hrozba z jihu výrazně snížena. Sič tak ztratila svůj dřívější obranný význam.

Důležitým faktorem při likvidaci Siče bylo, že zápороžští kozáci aktivně bránili usazování kolonistů z vnitrozemí Ruska i ze zahraničí (Srbové, Řekové, Němci atd.) na území Novoruska.

V roce 1787 se hlavní část bývalých zápороžských kozáků stala součástí nové kozácké armády. Její vznik probíhal pod vedením Grigorije Potěmkina. Vynikající oblíbenec Kateřiny Veliké, současně s výstavbou Novoruska, věnoval spoustu času uspořádání kozáků. Nějakou dobu dokonce žil v Siči, znal se a přátelil se s mnoha zápороžskými stařešiny.

Když se Kateřina II. vydala na svou slavnou cestu na jih Ruska, aby si prohlédla nové provincie, včetně Krymu, Potěmkin zorganizoval carevnin setkání s urozenými kozáky. Kozáci se obrátili na Kateřinu II. s prosbou o obnovení své armády.

Armádě se začalo říkat Černomořská nebo "Armáda loajálních černomořských kozáků".

Jeho původní poloha byla územím mezi Bugem a Dněstrem. Sám Grigorij Potěmkin dokonce přijal titul hejtmana kozáckých vojsk Jekatěrinoslavi a Černého moře.

V červnu 1792 Kateřina II. zajistila Taman a pozemky na pravém břehu řeky Kubáň pro černomořské kozáky. Carevnin dekret zněl:

"do věčného vlastnictví ... v oblasti Tavrida, ostrov Fanagorie s veškerou zemí ležící na pravém břehu řeky Kubáň od jejího ústí po Ust'-Labinskou pevnůstku - takže na jedné straně řeka Kubáň, na druhé Azovské moře až k městu Jejsk slouží jako hranice vojenského území."

V roce 1793 bylo založeno hlavní město "černomořské oblasti" - Jekatěrinodar. Zpočátku se jednalo o vojenský tábor a pevnost. Název města znamenal, že se jednalo o "dar" carevny Kateřiny II. černomořským kozákům na Kubáňi.

Nové pozemky pro Rusko byly obydleny lidmi z celého Ruska a lidmi ze "státního oddělení vesničanů", "rolnické hodnosti" a "neznámé hodnosti". Přicházeli tam Bulhaři, Srbové, Albánci, Řekové, Litevci, Tataři, Němci atd.

Země černomořských kozáků. Anglická mapa "Ruské državy v Evropě", 1808

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Od začátku do poloviny XIX. století se na Kubáň přesunulo více než 100 tisíc kozáků pluků Azovských, Budžakových, Poltavských, Jekatěrinoslavských, Slobodských a dalších. Stali se také Černým mořem a poté kubáňskými kozáky. Kubáňská kozácká armáda byla vytvořena v roce 1860 sloučením Černomořské kozácké armády s Kavkazskou kozáckou armádou. Do těchto zemí se také nadále stěhovali lidé různých druhů a stavů z celého Ruska.

Bývalí záporožští kozáci, kteří zůstali na bývalých územích, se brzy rozplynuli ve všeobecné masě rolníků a měšťanů. V té době už z kozáků na území Maloruských gubernií nezbylo prakticky nic.

Takže kozáci v Rusku nejsou nijak spojeni s problémem vzniku národů a lidí. Názory historiků, kteří dnes slouží zájmům kyjevského režimu, že Ukrajinci jsou stejní jako kozáci, postrádají zdravý rozum. Kozáci v ruské zemi jsou pravoslavní lidé různých vrstev a tříd, uprchlí rolníci a zemědělstí dělníci, kteří jdou na "Divoké pole", do stepí, na Don, "za přeje", na Ural, na Sibiř atd. Chtěli však také kořist v bitvě a chléb od státu. Z historického hlediska také dobře posloužily Rusku při ochraně nebezpečných hranic, i když způsobovaly

časté nepokoje nejvyšším autoritám v Moskvě a Petrohradě (povstání, loupeže, nepokoje atd.). Ale v procesu posilování sjednoceného centralizovaného ruského státu a rozšiřování jeho hranic potřeba některých kozáckých vojsk (včetně Zápороží) postupně zmizela. Tato území se stala vnitřními územími země. Někteří kozáci se přestěhovali do jiných stavů, někteří k novým kozáckým oddílům.

3.6. Vznik "ukrajinismu" jako politického hnutí

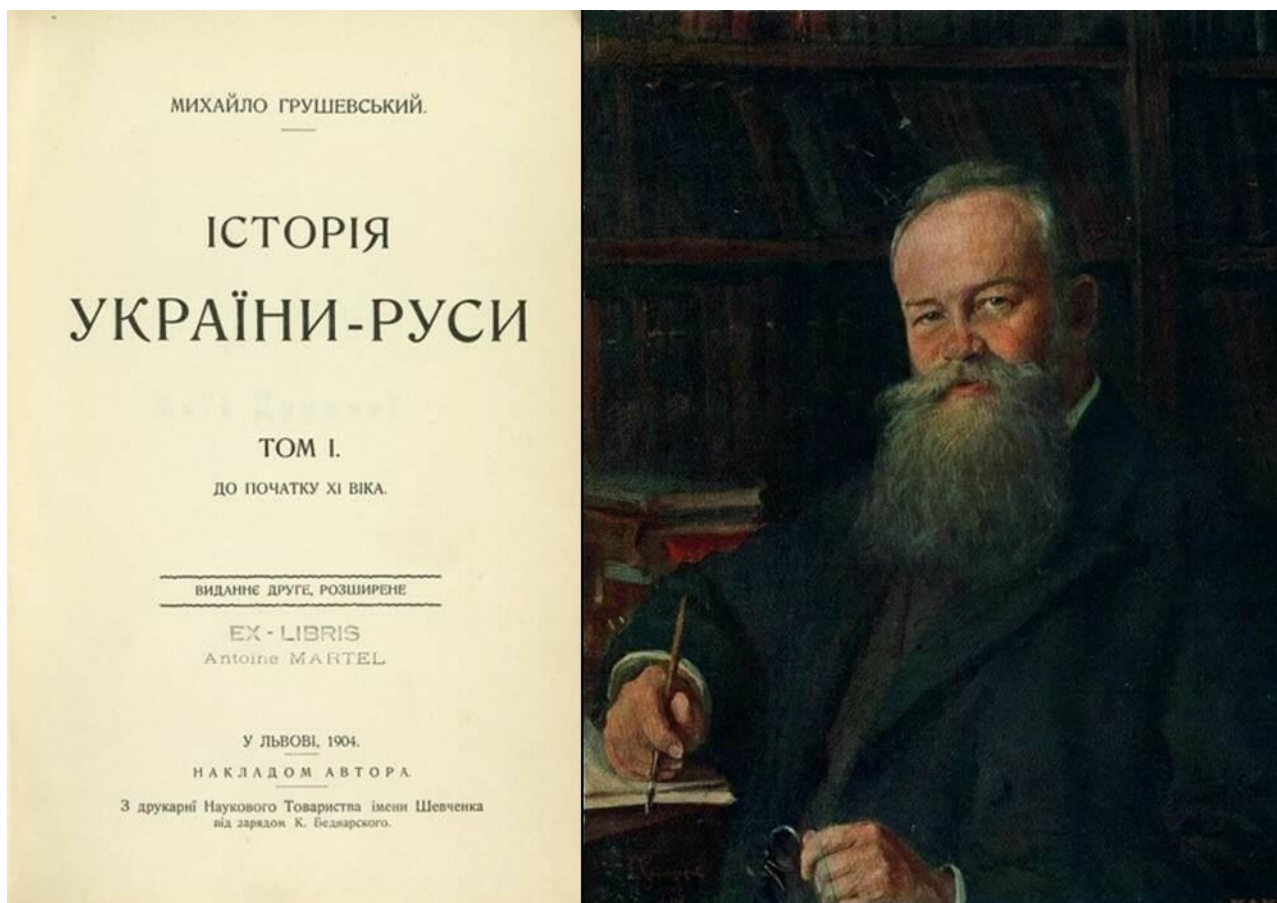
Na začátku XIX. století, v důsledku války s Napoleonem, se území vlastního Polska (Polského království) stala součástí Ruska. Abych byl upřímný, bylo by lepší nevstupovat... Jako nástroj boje za obnovení nezávislosti polského státu iniciovala místní šlechta (polská šlechta) "ukrajinskofilské hnutí". Zvláště silná byla v té části Polska a západního Ruska (Halič), která byla pod nadvládou Rakouska-Uherska. Centrem rusofobie bylo město Lemberg (nyní Lvov), které bylo součástí habsburské "patchworkové" monarchie.

Polští autoři vykonstruovali pseudohistorickou teorii o neslovanském původu "Moskvanů" (F. Duchinsky), o "krádeži jména Rus-Rusko západními Slovary Moskvany". Dukhinsky napsal během polského protiruského povstání v roce 1863:

"Intervence vysoké vlády (rakouské) zmírní potíže tím, že nařídí, aby nejen Rusové, ani Rusové, ani Rusí, ani Rusí, ale pouze Moskvané byli v úředních aktech nazýváni Moskvany... Je třeba vzít "Moskvanům" část jejich síly a přikázat jim, aby Moskvany nazývali Moskvany a nepoznávali je podle jmen, která si přivlastnili a kterými zdůvodňují svá domnělá práva na větší část Polska, na Rusko..."

Ve druhé polovině 19. století byly v Lembergu-Lvově poprvé vyzkoušeny technologie pro vynalezení "protimoskevské Rusi". Klíčovými myšlenkami byly obvinění Moskvy a Ruska ze všech potíží "Ukrajinců", požadavky na odstranění "Moskvanů" a "moskevského jazyka" z úřadů a veřejného života. Rakousko-Uhersko mělo dalekosáhlé plány na obsazení jižních ruských zemí, potlačení rusofilského hnutí v Haliči a možná i na okupaci západního Ruska.

Ukrajinofilství získalo "vědecký základ" díky profesoru univerzity ve Lvbergu v letech 1894-1914 M. S. Hruševskému, který vytvořil vícesvazkové "Dějiny Ukrajiny-Rusi". V něm byla poprvé posuzována historie "ukrajinského lidu" a "ukrajinské státnosti" izolovaně od historie Ruska.

První svazek "Dějiny Ukrajiny-Rusi", 1904, Portrét M. Hruševského, F. Krasitského, 1907.

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Na přelomu 19. a 20. století získalo politické ukrajínofilství nečekaně mocného spojence v osobě ruských revolucionářů, kteří využívali jakýkoli nacionální separatismus na periferii impéria jako bombu proti samoděržaví. Prezentovali Ruské impérium (podle vzorů marxismu) jako "vězení národů".

Ve druhé polovině XIX. století byly maloruské země součástí Kyjevského generálního gouvernementu.

A po celou tu dobu zůstal v Malorusku ruský jazyk jazykem každodenní komunikace, lidové kultury a vysokého umění. Ve všeobecném ruském systému vzdělání, vědy, průmyslu a hospodářství zaujímal Malorusko důležité, ale v žádném případě ne hlavní místo.

V rámci regionu byl předěl založen na konfesní příslušnosti: západní území tíhla ke katolicismu a unii, zatímco východní a jižní území byla pravoslavná.

3.7. Během revoluce v roce 1917 a občanské války

Svržení monarchie otevřelo Pandořinu skříňku "osvobozeneckých hnutí" v Rusku.

Takzvaná Ústřední rada, vytvořená v Kyjevě po únoru 1917, jedním z jejích prvních "úspěchů" bylo zbourání pomníku vynikajícího ruského státníka P. A. Stolypina, který zemřel rukou teroristy v kyjevském divadle v roce 1911.

Revolučně-separatistický výbuch iniciovaný Ústřední radou v čele s historikem M. Hruševským ukázal, že ukrajinský nacionalismus nemá mezi lidmi vážnou podporu.

V listopadu 1917 byla vytvořena Ukrajinská lidová republika (UNR) s centrem v Kyjevě. Ukrajínští separatisté si mysleli, že teď nastal jejich čas. Pokud jde o Rusko, to jim pouze dluží.

Po Brestlitevském míru v březnu 1918 byla území Maloruska okupována Němci a Rakušany. Ve stejné době UPR nezávisle uzavřela mír s Němci odděleně od RSFSR.

V důsledku toho se Ukrajina dostala pod německý protektorát, kde mělo svůj podíl i Rakousko-Uhersko. Vláda UNR se zavázala dodávat obilí, maso a další produkty do Německa. Uplynul však nějaký čas a němečtí okupanti rozehnali nacionalistickou Ústřední radu, která nebyla schopna dostatečně účinně vysát z rolníků "přebytečné" potraviny. Okupanti jmenovali bývalého carského generála Pavla Skoropadského novým "hejtmanem celé Ukrajiny". Prodloužil pracovní den a přikázal rolníkům, aby odevzdali i obilí, které bylo určeno k setí v příštím roce.

Michail Bulgakov, který se narodil v ruském Kyjevě, popsal ve své knize "Dny Turbinů" následující scénu týkající se hejtmana:

"Byl bych první, kdo by pověsil vašeho hejtmana," křičel starší Turbin, "za organizaci této drahé Ukrajiny! Hai zhive vilna Ukrajina pohled na Kyjev do Berlína! Šest měsíců se vysmíval ruským důstojníkům, vysmíval se nám všem. Kdo zakázal formování ruské armády? Hejtman. Kdo terorizoval ruské obyvatelstvo tímto odporným jazykem, který ve světě ani neexistuje? Hejtman. Kdo vychoval všechnu tu špínu s ocasy na hlavách? Hejtman. A teď, když je kočka chycena přes břicho, tak se začala formovat ruská armáda?"

Po útěku Němců se ukázalo, že Symon Petljura je hlavou UPR ("direktoriáře"). Nebyl jen nacionalistou, ale také vrahem, který uskutečňoval politiku vyhlazování židovského obyvatelstva. Podle nejkonzervativnějších odhadů se stalo obětí židovských pogromů organizovaných Petljurovými stoupenci na Ukrajině v letech 1918-1920 asi 50 tisíc lidí.

Symon Petliura, hlavní ataman armády a námořnictva UNR v roce 1920 Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Symon Petljura (1879 – 1926) – jeden z "hrdinů" Ukrajiny, nyní uctívaných kyjevským režimem. Byl vyloučen z Poltavského teologického semináře, vstoupil do Revoluční ukrajinské strany. V roce 1917 se stal tajemníkem pro vojenské záležitosti Ústřední rady. Po stažení německých a rakouských vojsk z Ukrajiny a pádu hejtmana Skoropadského stál Petljura v čele tzv. "direktoria" a v dubnu 1920 podepsal dohodu s Polskem o společných akcích proti Rudé armádě. převod Haliče a Volyně z Ukrajiny na Polsko.

Po občanské válce, od roku 1921 žil v Paříži. V květnu 1926 byl zabit Samuelem Shvartsburdem, mužem, v jehož rodině zemřelo 15 lidí v důsledku pogromů v Petljurě. Francouzská porota zprostila S. Schwartzburda obžaloby.

Během občanské války se Ukrajina proměnila v testovací prostor pro kvazistátní formace nacionalistického přesvědčení. Bolševici, kteří vybudovali nový stát na výrobně-teritoriálním principu, využívali národnostní faktor i pro své vnitropolitické a zahraničněpolitické cíle. Ve stejné době se pokusily vzdorovat Novorossijské provincie, Krym, Donbas, Charkov, které se nikdy ani ve snu neviděly jako součást Ukrajiny.

V prosinci 1917 byla Ukrajinská lidová republika sovětů vyhlášena jako součást RSFSR (hlavním městem byl Charkov).

V lednu 1918 byla vyhlášena Oděská sovětská republika (v části Chersonské a Besarábské provincie).

V únoru 1918 byla vytvořena Doněcko-křivorogská lidová republika (hlavním městem byl Charkov, tehdy Lugansk).

V listopadu 1918 byla na nejzápadnějších územích bývalého Ruského impéria vytvořena Západoukrajinská lidová republika, kde se později hrálo s "ukrajinskou nacionalistickou kartou".

Všechny tyto entity přestaly existovat v důsledku německé okupace v roce 1918.

V březnu 1919, po stažení německých vojsk, vytvořili bolševici Ukrajinskou socialistickou sovětskou republiku s hlavním městem Charkovem. Zahrnovala území deseti provincií bývalého císařství.

Z nich pouze tři byly před revolucí považovány za **maloruské** - Kyjev, Poltava, Černihiv. Západní část Ukrajinské SSR se skládala z území Volyně (Žytomyr) a Podolí (Kamianec-Podolsky), která si ponechala během války s Polskem a na základě Řížské mírové smlouvy z roku 1921.

Tavricheskaya), stejně jako Charkov. Nová provincie - Doněck s centrem v Luhansku - byla vytvořena na úkor části okresů Charkova a tří okresů Jekatěrinoslavské oblasti a také tří okresů Donské armádní oblasti.

Přitom absolutní většina obyvatel Maloruska se nadále považovala za neoddělitelnou součást ruského lidu. Nepřemýšleli o žádném odděleném národním nebo etnickém statusu. Ale bolševická vláda (V.I. Lenin) měla jiné úmysly.

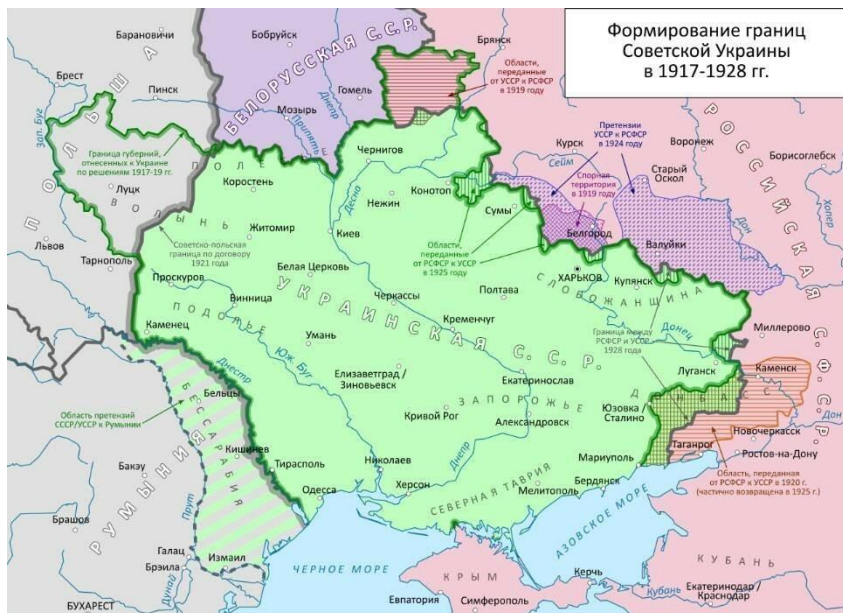
Nikdo nežádal o souhlas obyvatelstvo ruských regionů připojených k Ukrajinské SSR. Stranické vedení republiky bylo také konfrontováno s faktem, že se nyní stalo součástí "Ukrajiny".

Zřejmým důvodem pro zahrnutí Novoruska, Donbasu a ruského levého břehu byl proletářský faktor. Lenin a jeho doprovod věřili, že Malorusko s centrem v Kyjevě je rolnickou maloburžoazní provincií. Lze od toho očekávat jen škodu pro socialistický společenský systém. V souladu s tím musí být rolníci posíleni dělnickou třídou, která představuje triumf komunismu. Proto byl hlavním městem Ukrajinské SSR do roku 1934 Charkov. Výsledkem bylo, že v průběhu vzniku SSSR byla asi 1/3 ruského lidu direktivami přeměněna na "Ukrajince" a čistě ruské regiony byly převedeny na Ukrajinskou SSR. K čemu by to mohlo vést v budoucnosti, bolševici ovšem příliš nepřemýšleli.

4. Ukrajina jako součást SSSR

Vítězství bolševiků vedlo k vytvoření Ukrajinské sovětské socialistické republiky. Termín "Ukrajina" a "Ukrajinci" se vžil v republice, která se stala jedním ze zakladatelů SSSR.

Během příprav na sjednocení sovětských republik vytvořených během občanské války do jednoho státu - SSSR - vyvstala ve vedení bolševické strany zásadní diskuse.

Formování hranic Ukrajinské SSR v letech 1917-1928

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Stalin vypracoval projekt, podle kterého měly republiky vstoupit do RSFSR jako její autonomie a měly být řízeny z jediného centra (plán "autonomizace"). Tento projekt byl nečekaně kritizován vážně nemocným V. I. Leninem, který požadoval, aby byla zdůrazněna rovnost republik a ústupky "národním": *"Doufám, že duch tohoto ústupku je jasný: uznáváme se jako rovnocenní s Ukrajinskou SSR a dalšími a společně a na stejné úrovni s nimi vstupujeme do nové unie, novou federací."* Lenin také snil o tom, že Unie by mohla být rozšířena na úkor jiných zemí.

V důsledku toho byl přijat plán na vytvoření svazového státu jako federace rovnoprávných republik. Text Deklarace o vzniku SSSR (1922) a poté Ústava SSSR (1924) obsahovaly právo na svobodné odtržení republik od Unie.

Následně se Stalin, ani po posílení své osobní moci, nevrátil k myšlenkám autonomizace.

4.1. Nucená "ukrajinizace"

Ve skutečnosti formování umělého ukrajinského národa začalo a nabývalo na síle právě v rámci sovětské Ukrajiny díky politice "indigenizace" (pro Ukrajinskou SSR – ukrajinizace), kterou prováděli bolševici ve 20. letech 20. století.

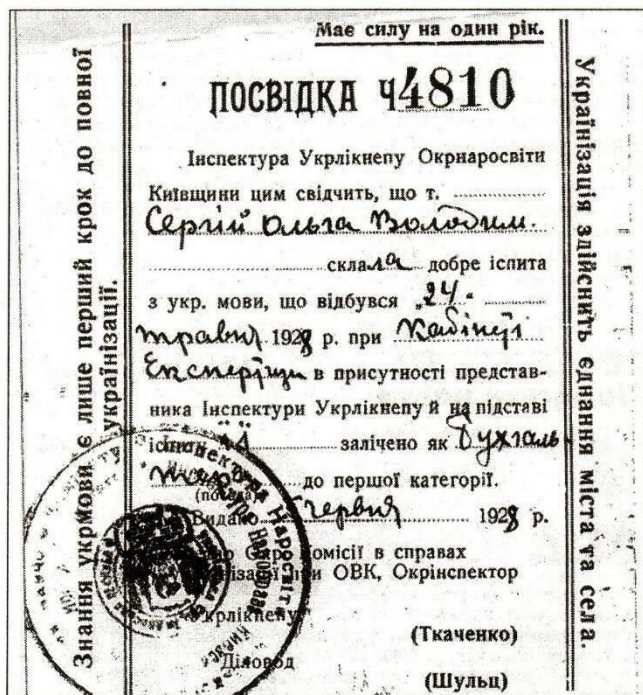
Nejdůležitějším krokem k vytvoření "ukrajinské" identity byla manipulace se jmény: ne celé území bývalého impéria se nazývalo "Ruská sovětská federativní socialistická republika", ale pouze ta část, která se podle předrevoluční logiky měla jmenovat "Velkoruská".

V oficiálních dokumentech byl název "Ukrajinci" stanoven ve vztahu k maloruské populaci a celému obyvatelstvu Ukrajinské SSR. Termín "velkoruský" nebyl zaveden jako označení národní příslušnosti. V důsledku toho došlo k oficiálnímu uznání Ukrajinců a Bělorusů jako samostatných *neruských* národů.

Mimochodem, kult Tarase Ševčenka jako "velkého básníka a tvůrce ukrajinského literárního jazyka" vznikl až v sovětských dobách během ukrajinské revoluce.

Když už mluvíme o "ukrajinizaci" Ukrajinské SSR, je třeba zdůraznit její počáteční fáze:

- Lenin a bolševici všemožně zdůrazňovali, že v důsledku revoluce budují nový stát, kde všechny národnosti budou mít nejen stejná práva, ale také možnost odtrhnout se a vytvořit svůj vlastní národní stát (i když socialistický). V prosinci 1919 Lenin ve svém "Dopise ukrajinským dělníkům a rolníkům o vítězstvích nad Děnikinem" zdůraznil: «... *My, velkoruští komunisté, musíme být vstřícní v neshodách s ukrajinskými komunisty-bolševiky a borotbisty, pokud se neshody týkají státní nezávislosti Ukrajiny, forem jejího spojení s Ruskem a národnostní otázky vůbec.*»
- Na 10. sjezdu strany v březnu 1921 bolševici obhajovali rozvoj a posílení sovětské státnosti "ve formách odpovídajících národnímu obrazu těchto národů".
- Na XII. sjezdu v roce 1923 byla vyhlášena politika "indigenizace" strany a sovětského aparátu v národních republikách. Navrhovalo se "znárodnit" (tj. konsolidovat národní charakteristiky) školy, stejně jako všechny stranické a sovětské orgány. Bylo zdůrazněno, že odstranění národnostního útlaču vyžaduje boj proti "pozůstatkům minulosti". Byl chápán především jako "velkoruský šovinismus".

Osvědčení o složení zkoušky účetním o znalosti ukrajinského jazyka pro zaměstnání, Kyjevská oblast, 1928.

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

"Ukrajinizace" byla pro bolševiky nutná z následujících důvodů.

Vycházela vstříc zájmům Sovětského svazu z hlediska možného přistoupení nových států, které si zvolily cestu komunistického rozvoje.

V kontextu zájmů SSSR v evropském směru vytvořila "ukrajinizace" pro západní Ukrajince, kteří byli pod útlakem Polska, pozitivní obraz svazového státu. Navíc zasadila ránu ukrajinské nacionalistické emigraci.

Celý svět by tedy měl vidět, že národnostní otázka v SSSR se řeší z hlediska socialistického internacionalismu. Od evropského proletariátu a utlačovaných národů kolonií se očekávalo, že sympatizují s prvním socialistickým státem. Otázkou zůstávalo, jaké emoce měla "ukrajinizace" vyvolat u ruského obyvatelstva Ukrajinské SSR, které bylo nuceno mluvit jiným jazykem?

Vedení Ukrajinské SSR přitom okamžitě čelilo neřešitelnému problému na východě a jihu republiky: na Donbasu a v Novorusku neuměli ukrajinsky nejen proletáři, ale ani dobrá polovina rolníků.

Jeden dělník z Luganska napsal v roce 1926 Ústřednímu výboru Komunistické strany (bolševiků) Ukrajiny:

"Jsem přesvědčen, že 50 % ukrajinského rolnictva tomuto ukrajinskému jazyku nerozumí, a pokud ano, druhá polovina, je ještě horší než ruština... Tak proč taková pochoutka pro rolníky?"

Noviny a časopisy byly v Ukrajinské SSR překládány do ukrajinštiny, dokonce i takové úřednické postupy jako

"Komunistické". "Třídně uvědomělí" dělníci, jak se uvádělo v dopisech stranickému vedení Ukrajiny, si nadále předpláceli takový tisk, ale využívali ho pro "potřeby pána". Druhá část proletariátu vůbec nečte ukrajinsky psané noviny a mluví hrubě o "ukrajinizaci".

Když počet rozzlobených dopisů a zpráv z terénu přesáhl kritickou linii, Stalin zareagoval a oznámil "excesy ukrajinskosti". Napsal Kaganovičovi:

"Je nemožné donutit ruské pracující masy, aby se zřekly ruského jazyka a ruské kultury a uznaly ukrajinštinu jako svou kulturu a svůj jazyk. To je v rozporu s principem svobodného rozvoje národností. Nebyla by to národní svoboda, ale zvláštní forma národního útlatku... Vzhledem ke slabosti domácích komunistických kádří na Ukrajině může toto hnutí (ukrajinizace), vedené výhradně nekomunistickou inteligencí, na některých místech nabývat charakteru boje za odcizení ukrajinské kultury a ukrajinské společnosti kultuře a obecné sovětské společnosti, charakteru boje proti 'Moskvě' obecně, proti Rusům obecně, proti ruské kultuře a jejímu nejvyššímu výdobytku, leninismu."

V důsledku toho se "ukrajinizace" v Ukrajinské SSR na počátku 30. let poněkud zpomalila. Noviny začaly vycházet v ruštině i ukrajinštině, stejně jako inzeráty, dokumenty atd. V podnicích vojensko-průmyslového komplexu, dolech, metalurgických závodech, ve vědě a kultuře zůstal hlavním jazykem ruský jazyk - nemohlo to být jinak, protože "mova" byla jazykem každodenního života a byla zcela neschopná zprostředkovat všechny podrobnosti složité výroby obráběcích strojů, zařízení, zbraní, účetnictví atd. Proces nezůstal beze stopy.

Semena zasetá násilným zavedením ukrajinského jazyka všude a ve všem prozatím dozrávala. Mezi inteligencí Ukrajinské SSR se formovaly představy (zatím v podzemí), že samotná Ukrajina by mohla žít bez svazového centra – počítejte s ruskými "Moskvany". To vše mělo vliv již v letech Gorbačovovy "perestrojky".

Proces "ukrajinizace" ve 30. a 70. letech 20. století probíhal velmi důsledně. Počet knih, novin a časopisů v ukrajinštině neustále rostl na úkor publikací v ruském jazyce. Ruština však byla společná

pro celé území Sovětského svazu. Výuka přírodních věd, fyziky, matematiky a světonázorových disciplín jak ve škole, tak na univerzitách probíhala v ruštině.

V roce 1934 bylo hlavní město Ukrajinské SSR přesunuto z Charkova do Kyjeva: z průmyslového a ruský mluvícího centra do města s hlubší zkušeností "ukrajinianismu".

V roce 1939 Ukrajinská SSR zahrnovala území tzv. Západní Ukrajiny (88 tisíc kilometrů čtverečních), kdysi odtržené od Ruska v důsledku porážky v polsko-sovětské válce v letech 1919-1921.

V roce 1940 byla k Ukrajinské SSR připojena území jižní Besarábie (Izmail, Akkerman), kterou Rumunsko zabralo v roce 1918, a severní Bukoviny (20 tisíc kilometrů čtverečních).

V roce 1945 vstoupila do Ukrajinské SSR "Podkarpatská Rus" (13 tisíc kilometrů čtverečních), převedená Dohodou v roce 1919 do Československa.

V roce 1954 byly Krym a Sevastopol (26 tisíc kilometrů čtverečních) převedeny na Ukrajinskou SSR. Stalo se tak bez zohlednění názoru obyvatel, kteří tam žijí, a bez řádné zákonné registrace.

Ukrajinská SSR od roku 1922 do roku 1989, navzdory obrovským ztrátám během kolektivizace a Velké vlastenecké války, se tak rozrostla na území 1,5krát; podle počtu obyvatel – 2 krát:

- v roce 1922 – 440 tisíc kilometrů čtverečních s populací 26,2 milionu lidí,

- v roce 1989 – 603,7 tisíc kilometrů čtverečních s populací 51,4 milionu lidí.

Jihovýchodní Ukrajina (Donbas), severovýchodní Ukrajina (Charkovská oblast), Novorusko, Halič, část Volyně, severní Bukovina, Zakarpatí a nakonec Krym – všechna tato území se stala součástí Ukrajinské SSR výhradně rozhodnutím nejvyššího sovětského vedení.

Jedovatá semena "ukrajinizace" 20. let 20. století zůstala a zapustila kořeny. Plody tohoto násilného procesu si začali užívat ukrajinští nacionalisté a jejich kurátoři na Západě již při rozpadu SSSR.

4.2. Ukrajinská SSR během Velké vlastenecké války

Ukrajinská SSR se stala jednou z nejvíce postižených sovětských republik během Velké vlastenecké války. Od 22. června 1941 probíhaly na jeho území urputné boje - nejprve Rudá armáda ustoupila, poté osvobodila její území od nacistů.

Osvobození Ukrajinské SSR trvalo od ledna 1943 do října 1944, během kterého Rudá armáda provedla 15 strategických útočných operací. Během osvobozování Ukrajiny bylo zabito a zraněno 3,4 milionu sovětských vojáků různých národností Sovětského svazu.

V roce 1946 zveřejnila Mimořádná státní komise pro zřízení a vyšetřování zločinů německých fašistických okupantů údaje o záměrném vyhlazování civilního obyvatelstva SSSR nacisty pro každou republiku. Podle těchto údajů bylo na území Ukrajinské SSR nacisty a jejich komplici zabito 3,2 milionu lidí.

Sovětská vojska v ulicích Lvova, červenec-srpen 1944

Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Z 11 500 hrdinů Sovětského svazu, kteří obdrželi tento titul za své hrdinské činy ve Velké vlastenecké válce, bylo 2 069 Ukrajinců (8 160 Rusů).

Ukrajinská SSR, stejně jako všechny republiky a národy SSSR, významně přispěla k vítězství ve Velké vlastenecké válce.

4.3. Zvěrstva banderovských stoupenců během Velké vlastenecké války a v poválečném období

Během války však existovala jiná historie Ukrajiny. Týká se akcí Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN) a Ukrajinské povstalecké armády (UPA) – organizací zakázaných v Rusku.

Podrobnosti o zločinech ukrajinských nacionalistů - kompliců nacistů - jsou uvedeny v publikaci Ruské vojenské historické společnosti "Černá kniha". Zvěrstva Bandery" (2022, 2024). Lze jej zobrazit na odkazu https://histrf.ru/files/black_book_19411945.pdf nebo kliknutím na QR kód.

Zde uvedeme pouze hlavní fakta o OUN-UPA.

V roce 1929 byla OUN vytvořena z podzemních nacionalistických organizací. Lídrem je Konovalec, Bandera je stále v pozadí. Ti druzí však ve skutečnosti chtěli moc, a to ne nominální, ale skutečnou.

Od roku 1939 se v OUN objevily dvě frakce: OUN (banderovci) nebo OUN (b); druhou je skupina Melnykových stoupenců - OUN (m). Byla to OUN (b), která později dominovala nacionalistickému hnutí na západní Ukrajině.

Hlavní metodou banderovských následovníků byl teror, vraždění, banditismus, loupeže, násilí a zastrašování obyvatelstva. Pro německé nacisty bylo výhodné využít bestiální nenávisti ukrajinských nacionalistů k čistě praktickým účelům – k vyhlazení Židů, Poláků, Rusů, komunistů a každého, kdo vzbudil podezření. Ještě před německým útokem na SSSR nacistické speciální služby aktivně cvičily Banderovy stoupence pro "čištění" (zabíjení civilistů) na okupovaném sovětském území.

Po vypuknutí Velké vlastenecké války se banderovcům nejprve "důvěřovalo", že přivezou zatčené na místo poprav; Pak dostanou pokyn, aby sami stříleli na civilní obyvatelstvo a posbírali věci zabíjených.

Ve stejný den, 30. června 1941, spolu s německými předsunutými jednotkami vtrhl do Lvova ukrajinský prapor "Nachtigall" (jednotka podřízená SS) pod velením Šuchevyče, byl přijat "Akt o vyhlášení ukrajinského státu", bylo zastřeleno více než 3 tisíce Lvovských Poláků, včetně 70 světově proslulých vědců. Během týdne bylo brutálně zbito dalších asi 4 tisíce Židů, Rusů a Ukrajinců. Stovky ukrajinských nacionalistů z OUN (b), stejně jako dav tisíců místních obyvatel, se zúčastnily pogromu ve Lvově - od 30. června do 2. července 1941. Židé byli chyceni, bití, ponižováni v ulicích města a pak zastřeleni.

Za německé okupace členové OUN-B vyhlásili obnovení ukrajinské státnosti a vytvořili dočasnou správu. Ukrajinská policie se rekrutovala z nacionalistů, kteří se podíleli na střelbě na kyjevské Židy v Babím Jaru, stejně jako na jedné z prvních masových poprav židovských dětí v Bílé Cerkvě.

Vlevo: Dokument o volyňském masakru ze Středoasijské kanceláře FSB Ruské federace. Vpravo: Zvláštní zpráva o masakru polského obyvatelstva Banderou v oblasti hor. Sarny. 16. února 1943 z archivu FSB.

O rozsahu účasti ukrajinské policie na holocaustu (vyhlazení židovského obyvatelstva) svědčí zpráva velitelství 444. bezpečnostní divize Wehrmachtu z 20. října 1941, která uvádí, že "židovská otázka" na jihu Ukrajiny "byla konečně vyřešena" a "ukrajinská policie se při plnění svých povinností osvědčila".

OUN a UPA úzce spolupracovaly s německou kontrarozvědkou Abwehr II. Za války ukrajinští nacionalisté (Bandera) volně "proudili", jakoby komunikujícími nádobami, z řad ukrajinské kárné policie do řad UPA a zpět. Jen v roce 1944 obdržely od nacistů více než 700 minometů, 10 tisíc středních a lehkých kulometů, 100 tisíc ručních granátů, 300 polních radiostanic, asi 100 přenosných tiskáren a další vybavení.

Zvěrstva v běloruské vesnici Khatyn byla spáchána pod dohledem Němců 118. ukrajinským policejním (trestným) praporem, který byl zformován v Kyjevě z členů OUN (později se z mnoha z nich stali ozbrojenci UPA). Dne 22. března 1943 obklíčili trestanci Chatyn a zapálili stodolu, kde vyhnali všechny obyvatele. Při požáru bylo kulkami popáleno a zabito 147 vesničanů, včetně 75 dětí, z nichž nejmladšímu bylo pouhých 7 týdnů.

V létě 1943 zorganizovaly jednotky UPA rozsáhlé etnické čistky (genocidu) polského obyvatelstva na Volyni a v Haliči. Podle polských historiků bylo jen v červenci 1943 zabito nejméně 40 tisíc mírumilovných Poláků. Tak jeden z dokumentů sovětské rozvědky z léta 1943 říká:

"Agent skupiny NUD, který se vrátil z hor. Volodymyr-Volynskij řekl, že 18. července tohoto roku byl očitým svědkem masového vyhlazování polského obyvatelstva žijícího ve městě Bolera ukrajinskými nacionalisty-Banderou. Volodymyr-Volynskij. Během bohoslužeb v kostelech Bandera

zabil na ulicích města 11 kněží a až 2 tisíce Poláků. Německá posádka, policie a kozáci v počtu 600 lidí nepodnikli žádná opatření proti masakru Poláků..."

Zvěrstva banderovských katů proti Polákům, Rusům a Židům se někdy nedají popsat slovy. Krutost ohromila dokonce i očití svědky, kteří viděli ty nejstrašnější obrazy Hitlerových zločinů.

Podle moderních historiků se obětí "Volyňského masakru" stalo asi 120 tisíc lidí.

lid

Encyklopedie holokaustu poskytuje suché statistiky: ze 2 milionů 700 tisíc.

Židé, kteří žili na území Ukrajinské SSR před válkou, okupanti a jejich komplicové, ukrajinští nacionalisté, zabili asi 1 550 000 lidí.

Po Velké vlastenecké válce zločiny banderovských stoupenců pokračovaly. Z oficiálních údajů ministerstva státní bezpečnosti a ministerstva vnitra vyplývá, že v západních oblastech Ukrajiny v letech 1945-1953 spáchali členové UPA 14 424 sabotáží. V letech 1948-1955 zabili 231 předsedů kolchozů, 436 pracovníků a aktivistů okresních výborů a 50 kněží. Celkem bandité z UPA po válce zabili 30 až 40 tisíc lidí.

Členové OUN-UPA jsou nyní na Ukrajině za neonacistického režimu v Kyjevě oslavováni jako "hrdinové".

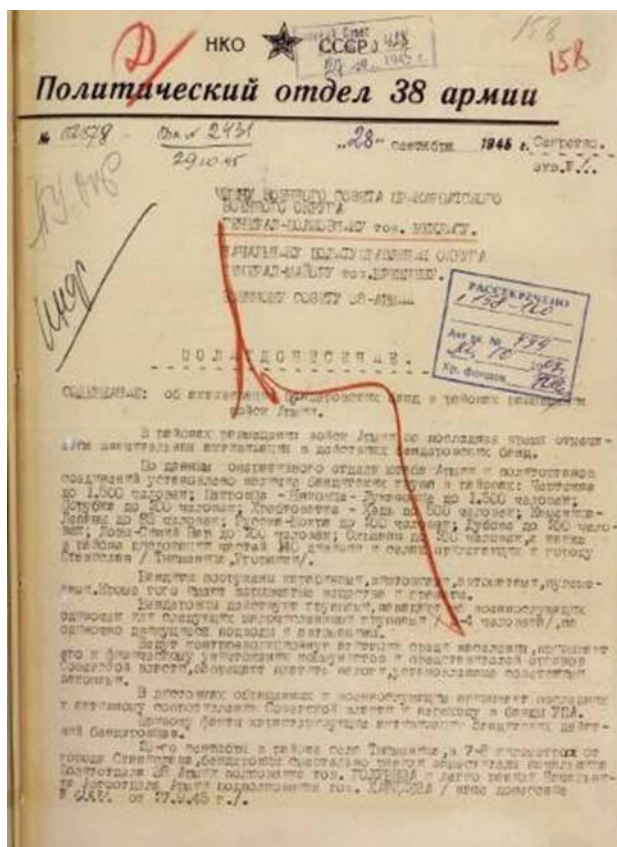
4.4. Ideologie ukrajinského nacionalismu ve 40.-80. letech 20. století

Navzdory skutečnosti, že sovětským speciálním službám se podařilo porazit OUN-UPA na počátku 50. let, ideologie banderovských stoupenců nezmizela. Přežil mezi těmi, kterým se podařilo uprchnout do zahraničí, zakopat se tam pod falešným jménem a zemřel ve stáří v západních zemích v "teplé posteli". V Kanadě, Německu, Velké Británii a Spojených státech vytrvali Banderovi stoupenci jako bacily ve zkumavkách a čekali na svou chvíli.

Západní tajné služby kooptovaly ukrajinské emigranty do svých zpravodajských struktur, udělaly z nich "občanské" občany a přeformátovaly jejich asociace na "ukrajinské" kluby. Někteří z banderovských emigrantů se začali nazývat "Zámořské jednotky OUN" a zdůrazňovali, že jsou součástí organizace, jejíž jádro by mělo být na Ukrajině.

Rasismus a nenávisť vůči Rusům, Polákům a Židům byly živeny i mezi těmi bývalými banderovskými stoupenci, kteří byli propuštěni ze sovětských táborů po roce 1955 v souvislosti s tzv. "Chruščovovou amnestií". Ve skutečnosti se z nich stali "spící agenti" čekající v zákulisí.

Ředitel Ruského státního archivu soudobých dějin I. A. Permjakov ve svém rozhovoru pro kanál Rossija-1 dne 15. května 2022 hovořil o odtajněných dokumentech věnovaných banderovskému podzemí, které se v poválečném období zakopalo na západě Ukrajinské SSR. Mluvíme o shrnutích, zprávách a tajných dopisech adresovaných stranickým orgánům v Kyjevě v 50. a 70. letech. Dokumenty ukazují, že vůdci Komunistické strany Ukrajinské SSR před nimi prakticky zavírali oči.

Vlevo: Zpráva o aktivaci nacionalistů a teroristických útocích proti civilnímu obyvatelstvu v roce 1945, TsAMO RF vpravo: Propagandistický plakát ukrajinských nacionalistů ve 40. letech.

Jedno z osvědčení sovětských speciálních služeb uvádělo, že po masové amnestii se do srpna 1956 vrátilo do západních oblastí Ukrajiny více než 20 tisíc členů OUN, z toho 7 tisíc do Lvovské oblasti. Tak se Lvov a Lvovská oblast proměnily ve shromaždiště bývalých ozbrojenců a bandery.

Na začátku vlády V. V. Ščerbitského na Ukrajině (první tajemník Ústředního výboru Komunistické strany Ukrajinské SSR v letech 1972-1989) dostával Kreml jeho zprávy o oživení nacionalistických prvků v republice. V dubnu 1973 bylo oznámeno, že Kyjev a další města navštívilo více než 40 emisarů zahraničních nacionalistických center. Na druhou stranu Ščerbitskij věřil, že situace na západní Ukrajině je pod kontrolou a není důvod k obavám. Ale bylo tomu skutečně tak?

Dnes víme, že vedení Ukrajinské SSR před Moskvou zatajilo skutečný rozsah růstu nacionalismu v republice. Jakékoli informace kompromitující sovětskou Ukrajinu o existenci banderovského podzemí byly ukryty v trezoru. Stejně tak nebylo třeba vyprávět o zvěrstvech OUN-UPA během války. První tajemník ÚV Komunistické strany Ukrajinské SSR byl tedy proti zveřejnění pravdy o účasti ukrajinských trestanců na zničení vesnice. V roce 1986 dokonce zakázal všechny publikace o katovi z Chatyně G. Vasjurovi, který byl odhalen KGB SSSR.

Mezitím v zákulisí čekali "spící" stoupenci bandery (v Ukrajinské SSR i v zahraničí). A přišlo to se začátkem "perestrojky" a rozpadem SSSR. Pak tito staří vrazi a jejich mladá generace, spolu s "emisary", kteří přijeli ze západních zemí, začali přebírat moc na západní Ukrajině a brzy se ocitli v Kyjevě. Tam pokračovali ve špinavé práci, kterou započali jejich ideologičtí předkové. Na Ukrajině se opět začala z plných plic ozývat nacistická hesla: "Ukrajina je nade vše"; "Sláva Ukrajině - sláva hrdinům!"; "Zabijte Rusy", "Smrt Moskvánům".

4.5. Vývoj Ukrajinské SSR ve 20. – 80. letech 20. století

Spolu s ruskými zeměmi odříznutými v letech sovětské moci se Ukrajinská SSR stala jednou z nejrozvinutějších republik SSSR. Téměř celá země zajišťovala průmyslový, zemědělský a kulturní růst sovětské Ukrajiny.

Zde jsou jen některá čísla a fakta:

- V polovině 80. let 20. století vzrostl průmysl na území Ukrajinské SSR 100krát ve srovnání s rokem 1913; zemědělské produkty – 3,5krát;
- Během let sovětské moci byla vytvořena nová průmyslová odvětví: výroba traktorů, výroba obráběcích strojů, výroba nástrojů, elektrotechnika, letecké a automobilové závody atd.;
- Byl vytvořen výkonný palivový a energetický komplex založený na těžbě a zpracování nerostných surovin;
- Těžba uhlí se rozvíjela obzvláště rychle v Doněcké pánvi. Plyn se začal vyrábět v Levý břeh a karpatská čtvrť. Nedostatek tohoto paliva pro rostoucí průmysl Ukrajinské SSR však vedl k vytvoření plynovodu z RSFSR, kterým byl plyn dodáván na Ukrajinu;
- Výroba elektřiny v Ukrajinské SSR se v letech sovětské moci zvýšila 400krát. Dělníci a inženýři z celého SSSR postavili tepelné vodní elektrárny, včetně slavné vodní elektrárny Dněpr. Byly postaveny a uvedeny do provozu jaderné elektrárny, včetně Záporožské jaderné elektrárny;
- V pánvi železné rudy Krivojrog a Kremenčug se rychle rozvíjela metalurgie železa. V Ukrajinské SSR bylo vyrobeno přibližně 40 % výrobků Unie ze surového železa a 38 % výrobků z oceli a válcovaných výrobků. Většina z nich byla vyrobena na Donbasu a v Novorusku;
- Strojírenství se aktivně rozvíjelo. Sovětská Ukrajina se podílela na vytváření bojových a kosmických raket, výkonných letadel pro vojenské a civilní letectví (Antonov Design Bureau), mnoha modelů moderních zbraní, včetně jaderných zbraní;
- Na základě rozvinutého zemědělství v Ukrajinské SSR vznikl mocný zemědělsko-průmyslový komplex, potravinářský průmysl a výroba hnojiv. Sklizeň obilí z 1 hektaru se výrazně zvýšila: od roku 1940 do roku 1980 - 2krát. Počet dobytka se za stejnou dobu zvýšil jedenapůlkrát; prasata 2krát;
- V Ukrajinské SSR se zachovala a rozvíjela místní kultura, lidové umění a umění. Objevila se nová divadla a muzea. Kinematografie této republiky byla známá nejen v SSSR, ale po celém světě. Dovženkovovo filmové studio uvedlo filmy, které měly velký úspěch na mnoha festivalech. Včetně přelomového filmu "Jen staří muži jdou do boje", "Bumbarash", "Aty-baty, vojáci přicházejí", "Lety ve snech a ve skutečnosti" a další;
- Kultura a vzdělávání v Ukrajinské SSR byly cíleně "ukrajinizovány", jak bylo uvedeno výše. V polovině 80. let 20. století se výuka v ukrajinském jazyce odehrávala v 82 % škol v republice. Jestliže na konci 19. století bylo v Maloruských provinciích vydáno jen několik desítek knih v ukrajinském jazyce, pak v roce 1972 bylo v Ukrajinské SSR vydáno 9,5 tisíce knižních titulů, z toho 3/4 v ukrajinštině. V 70. letech bylo 70 % novin v republice vydáváno v ukrajinštině. Nebylo však možné zcela přeformátovat občany Ukrajinské SSR. Převážná většina jeho obyvatel nadále mluvila a komunikovala v každodenním životě v ruštině.
- V roce 1919 byla založena Akademie věd Ukrajinské SSR. V té době měla pouze 140 zaměstnanců. V polovině 80. let již Akademie věd Ukrajinské SSR sdružovala 78 vědeckých

institucí, ve kterých pracovalo 82 tisíc lidí, mezi nimi bylo 345 akademiků a korespondentů a více než 7,5 tisíce lékařů a kandidátů věd.

- Díky tomu, že I. V. Stalin v roce 1945 trval na plném členství Ukrajinské SSR (spolu s Běloruskou SSR) v OSN, měla republika svůj vlastní hlas ve světové mezinárodní organizaci. Ukrajinská SSR se také podílela na práci 70 mezinárodních organizací.

Výstavba vodní elektrárny Dněpr, 30. léta 20. století

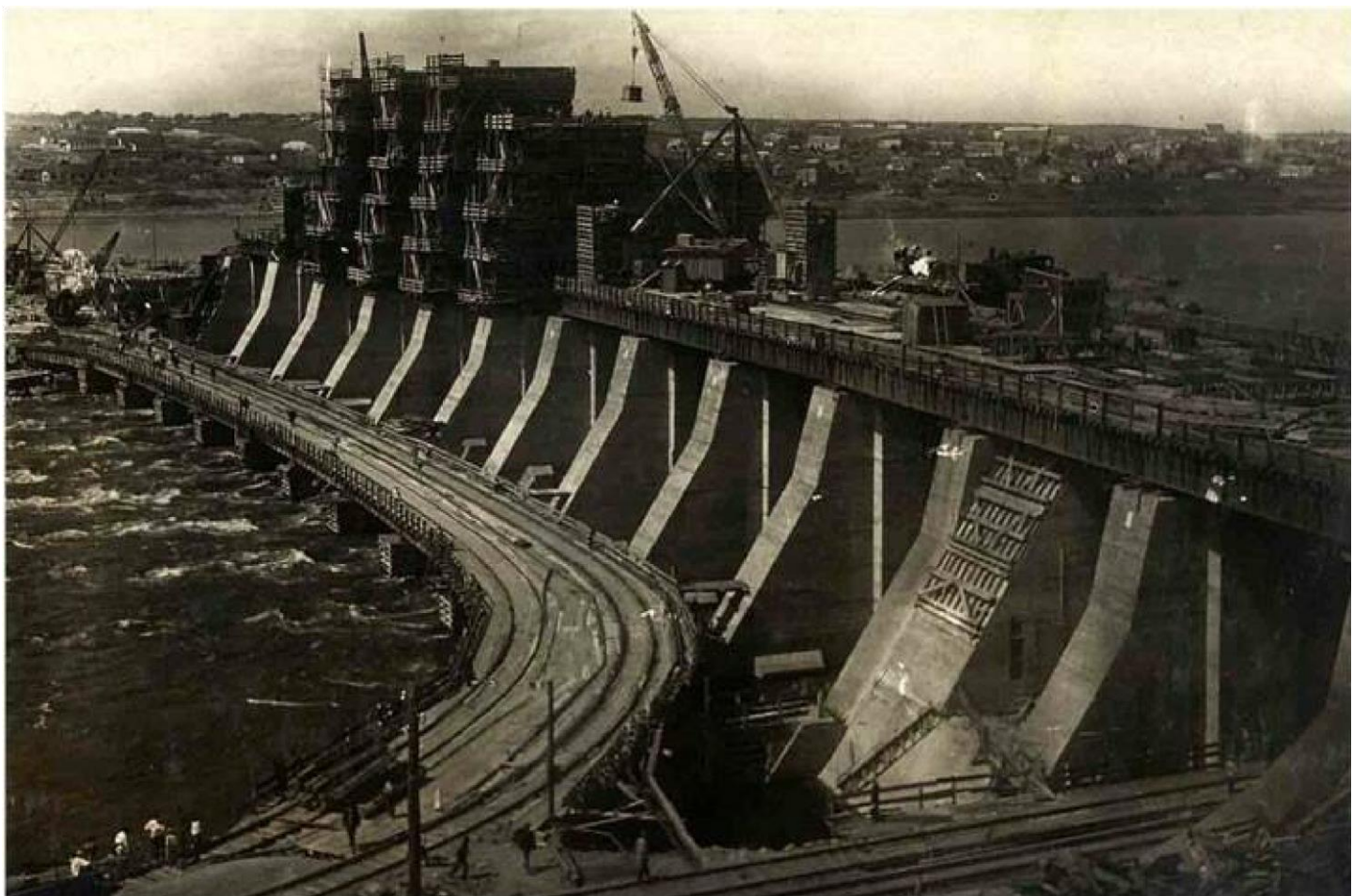
Zdroj:

<https://ru.wikipedia.org>

Přistěhovalci z Ukrajinské SSR různých národností v Sovětském svazu se stali vynikajícími státníky a tvůrčími osobnostmi, vojenskými vůdci, vědci, hrdiny Sovětského svazu a hrdiny socialistické práce.

Stačí jmenovat jen několik jmen, která jsou v historii naší země všeobecně známá:

Maršál Sovětského svazu Semjon Timošenko (1895-1970) – narodil se ve vesnici Orman Besarábská provincie (nyní Oděská oblast). Lidový komisař obrany SSSR (květen

1940 - červenec 1941), dvojnásobný Hrdina Sovětského svazu, nositel Řádu vítězství;

Maršál Sovětského svazu Andrej Jeremenko (1892-1970) – narodil se ve Starobilském okrese, Charkovská oblast. Během Velké vlastenecké války velel armádám a frontám, bránil Stalingrad, osvobodil Československo, Hrdina Sovětského svazu;

Maršál Sovětského svazu Pavel Batitsky (1910-1984) byl rodákem z Charkova. Během války velel různým formacím, překročil Dněpr. Po válce byl vrchním velitelem sil protivzdušné obrany země. Hrdina Sovětského svazu;

Maršál Sovětského svazu Rodion Malinovskij (1898-1967) se narodil v Oděse. Během války velel frontě. Ministr obrany SSSR (1957-1967). Dvojnásobný hrdina Sovětského svazu, držitel Řádu vítězství;

Armádní generál Ivan Čerňachovskij (1907-1945) se narodil v Umňském okrese v Kyjevské gubernii. Nejmladší velitel fronty za války. Dvakrát Hrdina Sovětského svazu. Zemřel během východopruské ofenzívy 18. února 1945;

Maršál letectví Ivan Kožedub (1920-1991) se narodil v Gluchovském okrese, Černihovská oblast. Pilotní eso, trojnásobný Hrdina Sovětského svazu. Nejproduktivnější stíhací pilot ve spojeneckém letectví (64 vítězství);

Leonid Brežněv (1906-1982) – narodil se v Kamenském, Jekatěrinoslavská gubernie. Předseda SSSR (1964-1982). První (později generální) tajemník ÚV KSSS. Maršál Sovětského svazu. Čtyřikrát Hrdina Sovětského svazu, Hrdina socialistické práce;

Nikolaj Podgornij (1906-1983) – narodil se ve vesnici Karlivka, Poltavská oblast. sovětský straník a státník, předseda prezidia Nejvyššího sovětu SSSR (1965-1977), člen politbyra ÚV KSSS (1960-1977), dvakrát Hrdina socialistické práce;

Akademik Akademie věd SSSR Borys Paton (1918-2020) se narodil v Kyjevě. Vynikající sovětský vědec v oblasti metalurgie a technologie kovů. Šel ve stopách svého otce Jevgenije Patona, vědce a inženýra, který pracoval v oblasti svařování a stavební mechaniky. Boris Paton se stal dvakrát Hrdinou socialistické práce, laureátem Stalinovy a Leninovy ceny.

Všichni tito lidé mysleli, mluvili, psali rusky, považovali se za lidi ruské kultury. Ukrajinská kultura existovala jako "lidová" a převážně "venkovská", nikoli městská. To byla a zůstává kultura každodenního života bez jakýchkoli znatelných úspěchů. To se stalo zvláště patrným po rozpadu SSSR, kdy se Ukrajina ukázala být v podstatě hluboce provinční, ale s ambicemi.

Imigranti z Ukrajinské SSR v sovětských dobách byli přítomni ve vysokých funkcích ve všech vládních orgánech, ve vedení ozbrojených sil SSSR, v čele vědeckých institucí a tvůrčích týmů.

Ukrajinci, stejně jako Rusové, Bělorusové, Tataři, Kazaši, Baltové a zástupci dalších národů Sovětského svazu, měli všechna práva na plnohodnotný život v jednom státě, včetně práva mu vládnout.

ZÁVĚR

Ukrajina ve své moderní podobě je zcela duchovním dítětem sovětské éry. Území země bylo vyříznuto v důsledku postupného "přidávání" půdy.

Ideologické dědictví "ukrajinianismu" bychom mohli pozorovat na postsovětské Ukrajině. Z historického zapomnění byl vzkříšen vývoj, který již v 19. století rozvíjeli polští a rakouští ideologové ukrajinismu, a byl položen do základů kyjevské národní politiky. Dobře zapadají do rámce projektu vytvořit

"protimoskevská Rus" v rakouské Haliči, a v 90. letech vytvořit projekt "Ukrajina není Rusko". Hlavním cílem zůstávalo: proměnit území Ukrajiny v nepřekonatelnou bariéru mezi Evropou a Ruskem.

Jak ukazuje historie, přímí "operátoři" v rámci těchto projektů se mohou měnit (Rakousko, Polsko, Německo, Anglie, Spojené státy), ale touha používat "ukrajinianismus" a "ukrajinský nacionalismus" jako nástroj politiky kolektivního Západu, namířené na Východ, zůstává nezměněna.

Odkazy

"Ukrajínština a ukrajinština. nejvzdálenější, na okraji, na okraji něčeho; vzdálené, hraniční, hraniční, že na nejzazších hranicích státu se sibiřským městům ve starověku říkalo ukrajinská. A město Soloveckij je ukrajinské místo, Skutky. Ukrajina, Ukraina, region s okrajem státu nebo Ukrajina. Latiníci dobyli Ukrajině řadu pskovských vesnic, starých. Ještě před Ukrajinou naši moldavské země, staré. Na Ukrajině, na ledovém moři, staré. Nyní se Ukrajina nazývá Malé Rusko. Ukreek m. pruh podél okraje něčeho, hrana. K ozdobení psk. stát se, usadit se na okraji; dojít až do konce, dokončit co."

Dahlův slovník. 1882

Ukrajínština

Podle nejodvážnějších odhadů se spisovná ukrajínština formovala až v XIX. století.

A teprve na začátku XX století to bylo uznáno vědou. Syntetické jazyky byly tehdy v módě:

Téměř současně s ukrajínštinou se objevil a získal popularitu umělý jazyk esperanto. V letech 1907–1909 byl v Kyjevě vydán "Slovník ukrajinského jazyka" ve čtyřech svazcích. Vycházelo se z uměleckých děl, folklóru a časopiseckých publikací.

Kůň, který zní jako kůň jak v srbštině, tak v bulharštině, se v ukrajínštině začal nazývat příbuzný. Kočka se začala nazývat kit, a aby si kočka nepletla s kitem, začala se velryba vyslovovat jako kyt. Rýma je nemrtvá, deštník je rozchipirka. Ukrajinští filologové později nahradili rozchipirku slovem parasolka (z francouzského parasol).

V posledních desetiletích jsou běžná slovanská a mezinárodní slova nahrazována uměle vytvořenými, stylizovanými jako běžné lidové lexémy. Výsledkem bylo, že ze světla se stal pidjomnik, z procenta se stal sotkom, z převodovky se stala obrazovka přípojek. Zvyšují se výpůjčky z cizích jazyků, hlavně angličtiny – z mapy se například stala mapa.

Rusíni jsou slovanská etnická skupina v západních ruských zemích, které se ve středověku dostaly pod nadvládu Polska (haličtí Rusíni) a Rakouska-Uherska (karpatští Rusíni). Během první světové války Rusíni rádi vítali postupující ruskou armádu. Po odchodu ruských vojsk z Haliče v červnu 1915 dopadly na obyvatelstvo masové represe.

V květnu 1917 se v Petrohradě konala schůzka uprchlíků z Haliče, Bukoviny a Uherské Rusi, kteří ve své rezoluci požadovali vstup těchto zemí do Ruska na základě práva na sebeurčení.

Uvozovky

"Zpustošení Dněperské Rusi, které začalo ve dvanáctém století, bylo dokonáno ve třináctém století tatarským pogromem v letech 1229-1240. Ruská národnost, která začala v prvním období, byla rozpolcena vedví v průběhu druhého období. Hlavní masa ruského lidu, která ustoupila před

nesnesitelným vnějším nebezpečím od Dněpru na jihozápad k Oce a horní Volze, shromáždila tam své poražené síly, posílila v lesích středního Ruska, zachránila svůj národ a vyzbrojena jej silou jednotného státu, přišla opět k Dněpru na jihozápad, aby zachránila nejslabší část ruského lidu, která tam zůstala, před cizím jhem a vlivem."

V. O. Ključevskij – "Běh ruských dějin". XVI přednáška

"Hejtman Mazepa, jako historická postava, nebyl představitelem žádné národní myšlenky. Byl egoistou v plném smyslu slova. Vzděláním i životním způsobem Polák odešel do Maloruska a tam si udělal kariéru, předstíral, jak jsme viděli, moskevským úřadům a v žádném případě se nezastavil na žádných nemravných cestách. Nejpřesnější definicí této osoby by bylo říci, že to byla ztělesněná lež. Lhal každému, podváděl každého - Poláky, Malorusy, cara a Karla, byl připraven páchat zlo každému, jakmile měl příležitost získat pro sebe nebo se dostat z nebezpečí."

N.I. Kostomarov "Mazepa"

"Daleko od ukrajinské země, která prošla Polskem a obešla přelidněné město Lemberg, jsou řady vysokohorských hor... Ještě před Karpaty uslyšíte ruské pověsti a tu a tam se objeví domorodé slovo, které se zdá být ozvěnou; a tam víra není stejná a řeč není stejná."

N.V. Gogol

Taras Bulba: "Ne, bratři, milovat tolik jako ruská duše - milovat nejen svou mysl... a se vším, co Bůh dal, se vším, co je ve vás... Ne, nikdo nemůže takto milovat!"

N.V. Gogol

"Byla to "mimořádná manifestace ruské moci... Nebylo řemesla, které by Kozakové neznali, vyrobit vůz, mlít střelný prach, dělat práci kováře, zámečnicka... divoce chodit, pít a chlubit se, jak to umí jen jeden Rus - to vše bylo v jeho dosahu."

N.V. Gogol

"Znám a miluji Ševčenka jako krajana a nadaného umělce; Mně samotnému se podařilo nějakým způsobem pomoci v prvním uspořádání jeho osudu... Ale byl zničen našimi intelektuály, kteří ho tlačili k dílům, která měla daleko ke skutečnému talentu. Stále žvýkají evropské, dávno odhozené žvýkačky. Rus a malý Rus jsou duše dvojčat, která se vzájemně doplňují, jsou drahá a stejně silná." N.V. Gogol - o Tarasu Ševčenkovi a jeho básních.

Ze vzpomínek spisovatele G. P. Danilevského (1829-1890).

"Maloruský jazyk není nic jiného než jeden z dialektů ruského jazyka... je jeden celek s ostatními ruskými dialekty."

T. D. Florinskij, dopisující člen Imperiální akademie věd (1898) na katedře ruského jazyka a výtvarné literatury.

"Všechny tyto dialekty a dialekty zůstávají ještě jen odstíny jednoho a téhož dialektu a svou odlišností ani v nejmenším nenarušují jednotu ruského jazyka a lidu." I. I. Sreznevskij, akademik Petrohradské akademie věd (1812–1880).

"V současné době je ruský živý jazyk rozdělen na dialekty velkoruštiny, běloruštiny a maloruštiny. Navíc, tato jména jsou obyčejným lidem neznámá..." B. M. Ljapunov, akademik Akademie věd SSSR (1862–1943).

"Maloruský jazyk nikdy neexistoval a navzdory veškerému úsilí ukrajinofilů stále neexistuje. V množství zvláštních dialektů Jihozápadního teritoria jsou běžné odstíny, z nichž je ovšem možné uměle sestavit zvláštní jazyk, stejně jako je možné sestavit zvláštní jazyk snad i z kostromských nebo rjazanských dialektů."

M. N. Katkov (1818–1887), filozof, vydavatel, publicista. "Shoda zájmů ukrajinskofilů se zájmy Poláků" // Moskovskije vědomosti. 1863. Číslo 136

"Je to jediný národ: Malorusové, Velkorusové a Bělorusové, tyto tři větve ruského lidu... Nezapomeňte: v naší ruské národní frakci je 37 Velkorusů, 35 Malorusů a 15 Bělorusů... Pánové, v odpověď na slova člena Státní dumy Miljukova vám otevřeně prohlašuji, že... A Malorusové a Bělorusové se nenazývají ani Malorusy, ani Bělorusy. Když se ho zeptáte, kdo to je, odpoví: Jsem Rus." V. A. Bobrinskij, poslanec Státní dumy Ruska, 1907–1912

"Odmítáme jakoukoli ukrajinskou propagandu, protože jsme se nikdy nepovažovali a nepovažujeme za neRusy; A bez ohledu na to, jak mazaně se úslužní pánové snažili... vštípit nám vědomí nesouladu s Velkorusy, neuspějí. My, Malorusové, stejně jako Velkorusové, jsme ruský lid."

M. S. Andrijčuk, poslanec Státní dumy Ruska v letech 1907–1912

"Hejtmane. Dlouho jsem chtěl dát vám a dalším pobočnickům jasně najevo, že byste měli mluvit ukrajinsky. To je přece nehoráznost! Ani jeden z mých důstojníků nemluví jazykem země, a to dělá na ukrajinské jednotky ten nejnegativnější dojem.

Shervinsky. Slyším, Vaše Výsosti. Pobočník ve službě, kornet... princ... (Na stranu.) Ďábel ho v ukrajinštině zná jako "kníže". Dvojka! (Nahlas.) Novokhiltsev, jednající ... Děláma^mayu... duma^yu... Dumov^yu...

Hejtman. Mluvte rusky!

Shervinsky. Naslouchám, Vaše Výsosti. Kornet kníže Novožilcev, který měl službu přede mnou, zřejmě náhle onemocněl a odjel domů ještě před mým příjezdem..."

«... Byl bych první, kdo by pověsil vašeho hejtmana," křičel starší Turbin, "za organizaci této drahé Ukrajiny! Hai zhive vilna Ukrajina pohled na Kyjev do Berlína! Šest měsíců se vysmíval ruským důstojníkům, vysmíval se nám všem. Kdo zakázal formování ruské armády? Hejtman. Kdo terorizoval ruské obyvatelstvo tímto odporným jazykem, který ve světě ani neexistuje? Hejtman. Kdo vychoval všechnu tu špínu s ocasy na hlavách? Hejtman. A teď, když byla kočka chycena přes břicho, začali takto formovat ruskou armádu?"

Michail Bulgakov (narozen v Kyjevě). "Dny Turbinů".

"Nikdy nezapomeneme na Igora Pobirčenu, velitele tanku T-34, který spolu s posádkou jako první prolomil brány Osvětimi; všichni vojáci úderného praporu 100. lvovské divize, kteří vstoupili do tábora pod vedením Anatolije Šapira, obyvatele Poltavy židovského původu. Společně s vojáky 322. divize 1. ukrajinského frontu jsme tábor osvobodili."

Prezident Ukrajiny V. Zelenskyj na akcích věnovaných 75. výročí osvobození Osvětimi.

Odkaz:

Své jméno dostala 100. lvovská divize, která se vyznamenala v bojích za osvobození Lvova. Vznikla v roce 1942 ve Vologdě. 322. žytomyrská střelecká divize byla zformována v roce 1941 v Gorkého oblasti, své jméno získala za vyznamenání v bojích o osvobození Žytomyru. 1. ukrajinský front byl vytvořen v roce 1943 přejmenováním na Voroněžský front.

"V přírodě neexistuje jediná ukrajinská mentalita. To platí i ve vztahu k etnickým Ukrajincům. Zatímco obyvatelstvo střední a východní Ukrajiny je v lůně tradičního pravoslavního a tíhne k Rusku a dalším slovanským zemím byzantsko-pravoslavního civilizačního systému, obyvatelstvo západní Ukrajiny – převážně katolické – je ve sféře římskokatolické kulturní přitažlivosti. Samostatnou skupinu tvoří obyvatelé jihovýchodní Ukrajiny, kteří mají historicky a etnokulturně blíže k Rusům než k západním Ukrajincům."

P. P. Toločko, akademik Národní akademie věd Ukrajiny. Ukrajina mezi Ruskem a Západem: Historické a politické eseje. Petrohrad, 2018.

Z TEXTU PROJEVU VLADIMIRA PUTINA K OBČANŮM RUSKA 24. ÚNORA 2022 K ZAHÁJENÍ SPECIÁLNÍ VOJENSKÉ OPERACE:

"Jejím cílem je chránit lidi, kteří jsou již osm let vystaveni šikaně a genocidě ze strany kyjevského režimu. A abychom toho dosáhli, budeme usilovat o demilitarizaci a denacifikaci Ukrajiny a také o to, aby byli postaveni před soud ti, kteří spáchali četné krvavé zločiny proti civilistům, včetně občanů Ruské federace."

"Naše plány přitom nepočítají s okupací ukrajinských území. Nebudeme nikomu nic vnucovat silou... Naše politika je založena na svobodě, svobodě volby pro každého, aby nezávisle určoval svou budoucnost a budoucnost svých dětí. A považujeme za důležité, aby toto právo – právo volby – mohly využívat všechny národy žijící na území dnešní Ukrajiny, každý, kdo o to stojí..."

Z PROJEVU VLADIMIRA PUTINA NA SLAVNOSTNÍM PODPISU SMLOUVY O VSTUPU DONĚCKÉ A ČLENSKÉ STÁTY DO RUSKÉ FEDERACE LUHANSKÉ LIDOVÉ REPUBLIKY, ZÁPOROŽSKÁ A CHERSONSKÁ OBLAST 30. ZÁŘÍ 2022

"Bitevní pole, na které nás osud a historie povolaly, je bojištěm pro náš lid, pro velké historické Rusko, pro budoucí generace, pro naše děti, vnoučata a pravnoučata. Musíme je chránit před zotročením, před monstrózními experimenty, které jsou zaměřeny na zmrzačení jejich mysli a duší. Dnes bojujeme za to, aby si nikdo nikdy nemyslel, že Rusko, náš lid, náš jazyk, naše kultura mohou být odebrány a vymazány z historie. Naše hodnoty jsou lidskost, milosrdenství a soucit... Občané Doněcké a Luhanské lidové republiky, Záporožské a Chersonské oblasti se rozhodli – být se svým lidem, být se svou vlastí. Pravda je za námi, Rusko je za námi!"